

INTERNATIONELLA HANDELSHÖGSKOLAN
HÖGSKOLAN I JÖNKÖPING

Sparandedirektivet

En uppsats om direktivets effekter i Sverige

Filosofie magisteruppsats inom EG-skatte rätt

Författare: Maria Hellström & Nina Tångring

Handledare: Björn Westberg
Professor i finansrätt

Mentor: Margareta Leijonhufvud
Chef för Nordea Group Taxes

Framläggningsdatum: 30 maj 2006

Jönköping, maj 2006

JÖNKÖPING INTERNATIONAL BUSINESS SCHOOL
Jönköping University

The Savings Taxation Directive

An Essay About the Effects of the Directive in Sweden

Master's thesis within EC Tax Law

Authors: Maria Hellström & Nina Tångring

Tutor: Björn Westberg
Professor in Tax Law and Public Finance

Mentor: Margareta Leijonhufvud,
Director, Nordea Group Taxes

Jönköping, May 2006

Stort tack till vår handledare Björn Westberg och vår mentor Margareta Leijonhufvud som väglett oss i vårt arbete med uppsatsen!

Vi vill även tacka de personer som har ställt upp på intervjuer:
Eva Broms, Anders Edlund, Johan Hansing, Johan Jakobsson, Hans Larsson,
Fredrik Löfstedt och Annica Woods

Magisteruppsats inom EG-skatte rätt

Titel:	Sparandedirektivet – En uppsats om direktivets effekter i Sverige
Författare:	Maria Hellström & Nina Tångring
Handledare:	Björn Westberg, professor i finansrätt
Mentor:	Margareta Leijonhufvud, chef för Nordea Group Taxes
Datum:	30 maj 2006
Ämnesord	EG-skatte rätt, sparandedirektivet, skatteregistreringsnummer, lag om självdeklarationer och kontrolluppgifter, beskattning av ränta, de minimis-regeln

Sammanfattning

Sparandedirektivets syfte är att effektivisera beskattningen av ränta på sparande inom EU genom att räntan ska beskattas i betalningsmottagarens hemviststat. Direktivet gäller endast fysiska personer och gränsöverskridande räntebetalningar. Syftet ska uppnås genom ett utbyte av information medlemsstaterna emellan. I stället för att utbyta information kan en medlemsstat välja att ta ut källskatt på ränta och vidarebefordra en viss del av källskatten till betalningsmottagarens hemviststat. De svenska bankernas kontrolluppgiftsskyldighet för begränsat skattskyldiga sparare har i och med direktivets införande utvidgats. Bankerna skickar uppgifterna till Skatteverket som i sin tur vidarebefordrar dem till behörig myndighet i spararens hemviststat.

Direktivet innehåller ett undantag, de minimis-regeln, som innebär att medlemsstaterna om de vill får undanta vissa ränteinkomster som härrör från fondföretag. Syftet är att undanta aktiefonder som måste investera i fordringar av likviditetsskäl. Regeringen har valt att inte införliva undantaget i svensk lag. Detta medför enligt vår åsikt en konkurrensnackdel för de svenska fondbolagen. På grund av Regeringens beslut måste dessa bolag, för att kunna sälja sina fonder inom EU, kunna redovisa hur stor del av en utdelning som hänförs sig till ränta. Kan de inte göra detta betraktas hela beloppet som ränta och omfattas därmed av kontrolluppgiftsskyldighet.

Sparandedirektivet har implementerats i svensk lag genom en paragraf i lagen om självdeklarationer och kontrolluppgifter (LSK) som stadgar att direktivet gäller som svensk lag. Utöver detta har ett antal ändringar införts i LSK. Vi anser att implementeringen kan strida mot direktivet som föreskriver att medlemsstaterna ska anta de lagar och förordningar som krävs för att uppfylla direktivets föreskrifter. Vi anser inte att LSK på ett tillfredsställande sätt har anpassats till direktivet eftersom LSKs regler ibland överlappar direktivet och ibland motsäger det. LSK innehåller två undantag från kontrolluppgiftsskyldigheten. Dessa undantag strider mot direktivet som inte innehåller några dylika undantag. Vi anser dock att undantagen är rimliga eftersom de undantar konton utan betydelse för informationsutbytet och att liknande undantag bör införlivas i direktivet.

Med anledning av sparandedirektivets införande har de svenska bankerna, i rollen som betalningsombud, föranletts merarbete och kostnader. Kostnaderna har uppstått bland annat då bankerna har ändrat sina datasystem för att kunna uppfylla direktivets

kontrolluppgiftsskyldighet. De har även fått komplettera sin information om begränsat skattskyldiga kunder.

Skatteverket är den behöriga myndigheten i Sverige och ska således vidarebefordra de uppgifter om personer som är begränsat skattskyldiga i Sverige som lämnas av betalningsombuden. Eftersom Sverige sedan tidigare har ett väl utbyggt kontrolluppgiftssystem och har deltagit i informationsutbytet inom OECD har sparandedirektivets införande inte medfört särskilt stora kostnader för Skatteverket.

Sparandedirektivet förväntas leda till ökade skatteintäkter för de stater vars obegränsat skattskyldiga personer placerar sina tillgångar utomlands. Emellertid finns det risk för att dessa personer placerar sina tillgångar i andra typer av sparande eller placerar tillgångarna i stater som inte omfattas av direktivet för att undgå beskattning. Vi anser därför att det finns risk för att sparandedirektivet blir ett slag i luften.

Master's Thesis within EC Tax Law

Title:	The Savings Taxation Directive – An Essay About the Effects of the Directive in Sweden
Authors:	Maria Hellström & Nina Tångring
Tutor:	Björn Westberg, Professor in Tax Law and Public Finance
Mentor:	Margareta Leijonhufvud, Director Nordea Group Taxes
Date:	30th May 2006
Subject terms:	EC Tax Law, the Savings Taxation Directive, tax identification number, the Law of Self Assessment and Statement of Earnings, taxation of interest, the de minimis rule

Abstract

The aim of the Savings Taxation Directive is to ensure an effective taxation of income from savings in the form of interest payments within the EU. This shall be done through taxation of the interest payment in the Member State where the beneficial owner, the saver, has his residence. The directive is only applicable on individuals and on cross-border payments. The aim shall be achieved through an exchange of information between the Member States. Instead of exchanging information, a Member State can choose to levy a withholding tax. A certain amount of that tax shall be transferred to the Member State of residence of the beneficial owner. The obligation for Swedish banks to forward statements of earnings concerning foreign savers has been extended through the directive. The banks send the information to the Swedish tax authority which then forwards the information to the competent authority in the savers state of residence.

The directive contains an exception, the de minimis rule, that states that Member States can choose to exempt certain interest payments deriving from Undertakings for the Collective Investment of Transferable Securities (UCITS). The aim of the exception is to give the Member States a possibility to exclude undertakings which invest mainly in equity but which must hold some debt for liquidity purposes. The Swedish Government has chosen not to implement the exception into Swedish law. In our opinion, this leads to a competitive disadvantage for Swedish UCITS. Due to the Governments' decision, the Swedish UCITS must, in order to be able to sell their products within the EU, be able to show the interest part of a dividend. If this cannot be done, the entire amount is considered as interest and must be reported as such.

The directive has been implemented into Swedish law through a paragraph in the Law of Self Assessment and Statement of Earnings. It states that the Savings Taxation Directive shall be applied as Swedish law. Besides the implementation, some parts of the law have been changed. We think that the implementation may be in breach of the directive, which states that Member States must pass laws and decrees necessary to fulfill the regulations in the directive. We do not think that the Swedish law has been adjusted to the directive in a sufficient way since the Swedish law sometimes overlap the directive and sometimes contradict it. The Swedish law contains two exceptions from the obligation to give statements of earnings. These exceptions breach the directive since the directive does not contain any exceptions of this kind. However, we think that the exceptions are reasonable since they

exempt bank accounts which are of no importance for the exchange of information stated in the directive. Similar exceptions should therefore in our opinion be included in the directive.

The implementation of the Savings Taxation Directive has caused the Swedish banks, in their role as paying agents, supplementary work and costs. The costs have occurred when the banks have had to adopt their computer systems in order to fulfil the criteria in the directive. The banks also had to complete their information about foreign savers who are liable to tax in Sweden.

The Swedish tax authority is the competent authority in Sweden and shall therefore report the information, concerning foreign tax payers, that is forwarded by the paying agents. Sweden had, even before the implementation of the directive, a well functioning system for statements of earnings. The state also participates in the exchange of information that takes place within the OECD. Therefore, the implementation of the directive has not caused any costs of importance for the Swedish tax authority.

It is expected that the Savings Taxation Directive will give rise to increased tax revenues for the Member States whose tax payers invest abroad. However, there is a risk that these savers invest in other products or transfer their assets to states that are not within the scope of the directive in order to avoid taxation. Because of this, we think that the Savings Taxation Directive might be a waste of effort.

Förkortningar

AB	aktiebolag
art.	artikel
dnr.	diarienummer
EBF	European Banking Federation
EG	Europeiska gemenskapen
EG-fördraget	Konsoliderad version av fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen
EG-kommissionen	Europeiska gemenskapens kommission
EGT	Europeiska gemenskapens officiella tidning
Ekofinrådet	Rådet för ekonomiska och finansiella frågor
EU	Europeiska unionen
fr. o. m.	från och med
IL	Inkomstskattelag (1999:1229)
jur. kand.	juris kandidat
kap.	kapitel
KU	kontrolluppgift
LSK	Lag (2001:1227) om självdeklarationer och kontrolluppgifter
m. fl.	med flera
nr.	nummer
OECD	The Organisation for Economic Co-operation and Development
p.	punkt
prop.	proposition
RSV	Riksskatteverket
RÅ	Regeringens årsbok
s.	sida
SFS	Svensk författningssamling
SKV	Skatteverket
st.	stycke

VPC

Värdepapperscentralen

Innehåll

1	Inledning	1
1.1	Bakgrund.....	1
1.2	Syfte.....	2
1.3	Metod.....	2
1.4	Avgränsning.....	3
1.5	Disposition.....	3
1.6	Terminologi.....	3
2	EG-direktiv i nationell rätt	5
3	Sparandedirektivets mål	6
4	Definitioner i sparandedirektivet	7
4.1	Faktisk betalningsmottagare.....	7
4.2	Betalningsombud.....	7
4.3	Behörig myndighet.....	8
4.4	Räntebetalning.....	8
4.5	Undantag.....	10
5	Kontrolluppgiftsskyldigheten i sparandedirektivet	11
5.1	Betalningsmottagarens identitet och hemvist.....	11
5.2	Räntebetalningen.....	12
6	Skatteregistreringsnummer	14
7	Informationsutbytet	16
8	De minimis-regeln	19
9	Sparandedirektivets implementering i LSK	24
10	Ändringar och undantag i LSK	26
10.1	Ändringar i LSK föranledda av proposition 2004/05:113.....	26
10.2	Det svenska räntebegreppet.....	27
10.3	Undantag i LSK från direktivets kontrolluppgiftsskyldighet.....	27
11	Kontrolluppgiftsskyldigheten i praktiken	30
11.1	Bankernas kontrolluppgiftsskyldighet.....	30
11.2	Införandet av skatteregistreringsnummer i Sverige.....	31
11.3	Skatteverkets hantering av kontrolluppgifter.....	32
12	Kostnader föranledda av sparandedirektivet	33
12.1	Bankernas kostnader.....	33
12.2	Skatteverkets kostnader.....	34
12.3	Fondbolagens kostnader.....	35
13	Nyttan med sparandedirektivet	36
14	Avslutande analys och slutsatser	37
14.1	Överensstämmer den svenska implementeringen av sparandedirektivet och LSK med sparandedirektivet?.....	37

14.2 Står kostnaderna för sparanddirektivet i proportion till nyttan?	38
Källförteckning	40

Figurer

Figur 1: Informationsutbytet.....	17
Figur 2: De minimis-regelns placering.....	19
Figur 3: 10.000-kronorsgränsens förhållande till 100-kronorsgränsen.....	28

Bilagor

Bilaga 1: Sparandedirektivet 2003/48/EG	44
Bilaga 2: Företag och subjekt i sparandedirektivets artikel 6.1 c och 6.1 d ..	58

1 Inledning

1.1 Bakgrund

Den första december 1997 fick Europeiska gemenskapens kommission (EG-kommissionen) i uppdrag av rådet för ekonomiska och finansiella frågor (Ekofinrådet) att lämna ett förslag till direktiv om beskattning av inkomster från sparande. Ekofinrådet ansåg det nödvändigt att motverka skadlig skattekonkurrens i syfte att hindra skattebortfall och minska snedvridningar på den inre marknaden.¹ EG-kommissionens slutliga förslag resulterade i direktiv 2003/48/EG om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar (sparandedirektivet).

Sparandedirektivet innebär att alla medlemsstater måste utbyta information om personer som mottar ränteinkomster som härrör från sparande när de har hemvist i en annan medlemsstat.² Avsikten är att ränteinkomsterna ska kunna beskattas i hemviststaten på ett effektivt sätt.³ Österrike, Belgien och Luxemburg har medgett ett undantag från informationsutbytet under en övergångsperiod.⁴ Under denna period ska dessa stater istället ta ut en källskatt.⁵ Källskatten ska till viss del överföras till betalningsmottagarens hemviststat.⁶ För att undvika kapitalflykt till länder utanför Europeiska Unionen (EU) var ett villkor för direktivets genomförande att avtal om likvärdiga skatteåtgärder med tredje länder genomförts.⁷

Sparandedirektivet, som i Sverige trädde i kraft den 1 juli 2005,⁸ har föranlett en utökad kontrolluppgiftsskyldighet för medlemsstaterna. Kontrolluppgifter om betalningsmottagaren ska lämnas av betalningsombudet till behörig myndighet i den stat där ombudet är etablerat.⁹ Med betalningsombud menas den person som betalar ränta till betalningsmottagaren.¹⁰ Behörig myndighet i Sverige är Skatteverket¹¹ som därmed är den myndighet som ska vidarebefordra uppgifterna till behörig myndighet i betalningsmottagarens hemviststat.¹²

¹ EGT C 2, 6.1.1998, s. 1.

² Direktiv 2003/48/EG, art. 9.

³ Direktiv 2003/48/EG, art. 1 p. 1.

⁴ Direktiv 2003/48/EG, art. 10 p. 1.

⁵ Direktiv 2003/48/EG, art. 11 p. 1.

⁶ Direktiv 2003/48/EG, art. 12 p. 1.

⁷ Direktiv 2003/48/EG, preambel p. 24.

⁸ SFS 2003:1130.

⁹ Direktiv 2003/48/EG, art. 8 p. 1.

¹⁰ Direktiv 2003/48/EG, art. 4 p. 1.

¹¹ Lag (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden, 3 § 2 st. 2 p.

¹² Direktiv 2003/48/EG, art. 9 p. 1.

Sparandedirektivet är ett aktuellt ämne eftersom år 2006 är det år då informationsutbytet ska inledas¹³ och det är därför som vi har valt att skriva vår uppsats om detta direktiv.

1.2 Syfte

Vårt syfte är att:

- undersöka om den svenska implementeringen av sparandedirektivet och lagen om självdeklarationer och kontrolluppgifter (LSK) överensstämmer med direktivet och
- att jämföra de kostnader som så väl Skatteverket som berörda aktörer har fått med anledning av direktivet med den nytta som sparandedirektivet förväntas ge.

1.3 Metod

Gällande rätt utreds med stöd av etablerade rättskällor, det vill säga lagtext, förarbeten och doktrin. Eftersom direktivet nyligen har införts finns det inte ännu några prejudikat vad gäller sparandedirektivet. Dock används andra rättsfall av relevans. Vi utgår från sparandedirektivet 2003/48/EG och dess preambel eftersom den är en del av direktivet och anger dess syften. Kommissionens förslag KOM/2001/0400 beaktas endast i viss mån då förarbeten i EG-rätten inte tillmäts stor betydelse. Förarbeten i svensk lag tillmäts dock traditionellt stor betydelse. Därför beaktar vi de svenska förarbeten som ligger till grund för sparandedirektivets implementering i LSK då de klargör hur lagen ska tillämpas och minimerar risken för missförstånd. Utformningen av förarbetena till direktivets implementering i LSK och vissa ändringar som införts i denna lag baseras i vissa delar på lagrådsremissen och lagrådets yttrande. Därför använder vi oss även av dessa. Vi använder oss även av rapporter och fördrag från EU, OECD och European Banking Federation, skrivelser från berörda aktörer, artiklar och annat tillgängligt material.

För att fastställa vilka kostnader som Skatteverket och berörda aktörer har fått med anledning av direktivet utreder vi i uppsatsen hur sparandedirektivet tillämpas av dessa aktörer samt vilket merarbete de har föranletts med anledning av direktivets införlivande. För att kunna besvara syftet genomför vi även intervjuer med företrädare för några av de främsta svenska ekonomiska aktörerna som berörs av direktivet samt Skatteverket i dess roll som behörig myndighet. För de svenska fondbolagen intervjuar vi Eva Broms, vice VD och chefsjurist på Fondbolagens Förening. För att belysa hur bankerna har påverkats intervjuar vi Annica Woods, skattejurist på Handelsbanken i Stockholm, Hans Larsson, kontorschef på Nordea i Jönköping, och Johan Hansing, avdelningschef för ekonomiska avdelningen på Svenska Bankföreningen. För Skatteverket intervjuar vi Anders Edlund, jur. kand. på Skatteverkets verksamhetsstöd för skatt och Kronofogdemyndigheten. Vi genomför även en mailkonversation med Johan Jakobsson, skattehandläggare och samordnare för Skatteverkets grupp för hantering av utländska kontrolluppgifter i Östersund. Vi genomför en mailkonversation med Fredrik Löfstedt, kansliråd på Finansdepartementet, för att ytterligare belysa de minimis-frågan. I fortsättningen använder vi oss av dessa personers efternamn när vi hänvisar till dem i vårt arbete.

¹³ SFS 2003:1130.

1.4 Avgränsning

Denna uppsats utreder främst sparandedirektivets effekter i Sverige. Direktivets påverkan på övriga medlemsstater kommer därför endast ytligt att beröras. Vi undersöker enbart direktivets påverkan på det svenska bankväsendet, de svenska fondbolagen och Skatteverket. Övriga ekonomiska aktörer kommer inte att beaktas.

1.5 Disposition

För att öka förståelsen för direktivets ställning i svensk lag ger vi i kapitel 2 en grundläggande redogörelse för hur EG-direktiv förhåller sig till nationell rätt och vilka konsekvenser ett felaktigt införlivande kan medföra. Därefter presenterar vi sparandedirektivets mål i kapitel 3. De definitioner som finns i sparandedirektivet går vi grundligt igenom i kapitel 4 eftersom de är av central betydelse för hur direktivet ska tolkas. Hur de uppgifter som enligt sparandedirektivet ska skickas som kontrolluppgifter ska fastställas beskriver vi i kapitel 5. En särskilt viktig uppgift är betalningsmottagarens skatteregistreringsnummer eller motsvarande. Därför redogör vi för skatteregistreringsnumrens bakgrund och funktioner separat i kapitel 6. Kontrolluppgifterna ska skickas från behörig myndighet i betalningsombudets etableringsstat till behörig myndighet i betalningsmottagarens hemviststat. Detta informationsutbyte förklaras utförligt i kapitel 7.

I sparandedirektivet finns ett undantag från kontrolluppgiftsskyldigheten, den så kallade de minimis-regeln. Regeringen har beslutat att inte införliva regeln i Sverige. Regelns funktion och de konsekvenser som Regeringens val har medfört behandlas utförligt i kapitel 8. Sparandedirektivet har införlivats i svensk lag i två omgångar. Den första behandlas i kapitel 9 och stadgar att direktivet ska gälla som svensk lag. Efter den första implementeringen har LSK ändrats, delvis beroende på sparandedirektivets införlivande, och det är detta som anses som det andra införlivandet. I kapitel 10 behandlas de ändringar i LSK som föranletts av direktivet samt de undantag som finns från kontrolluppgiftsskyldigheten i LSK. De svenska betalningsombuden och Skatteverket har fått anpassa sig efter den kontrolluppgiftsskyldighet som nu föreskrivs i direktivet och i LSK. Hur dessa aktörer hanterar kontrolluppgiftsskyldigheten i praktiken behandlas i kapitel 11. Dessa anpassningar samt det arbete som de svenska fondbolagen har föranletts av direktivet har medfört vissa kostnader. I kapitel 12 redogör vi för kostnaderna och deras ursprung. Det näst sista kapitlet i uppsatsen, kapitel 13, behandlar en viktig fråga, nämligen nyttan med sparandedirektivet. Uppsatsen avslutas i kapitel 14 med en avslutande analys och slutsatser som besvarar uppsatsens syfte.

1.6 Terminologi

Med *direktivet* eller *sparandedirektivet* avses direktiv 2003/48/EG om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar om inget annat anges.

Med *betalningsmottagare* eller *mottagare* avses den faktiska betalningsmottagaren såsom definieras i direktivets artikel 2.

Med *föreningarna* avses Svenska Bankföreningen, Fondbolagens Förening och Svenska Fondhandlareföreningen.

Med *kommissionen* avses EG-kommissionen.

Med *medlemsstaterna* avses de stater som är medlemmar i EU om inget annat anges.

Inledning

Med *ombud* avses betalningsombud såsom definieras i direktivets artikel 4.

Med *tredje land* avses ett land utanför EU.

2 EG-direktiv i nationell rätt

EG-direktiv är bindande till sitt syfte. Detta innebär att de resultat som fastställts i direktivet måste uppfyllas, men det är upp till var medlemsstat att bestämma hur direktivets syfte ska uppnås.¹⁴ I Sverige införlivas direktiv genom inkorporering eller transformering, vilket följer den dualistiska principen. Den dualistiska principen innebär att direktiv gäller som nationell rätt först då de har implementerats, till exempel genom lagstiftning. Alternativet är den monistiska principen vilket innebär att direktiv blir direkt tillämpliga i nationell lag när de träder i kraft inom EU.¹⁵

Om en medlemsstat inte har införlivat ett direktiv eller har införlivat det på ett felaktigt sätt kan direktivet få direkt effekt, vilket innebär att direktivet blir direkt tillämpligt enligt dess ordalydelse. En förutsättning är att direktivets tidsfrist har löpt ut. För direkt effekt krävs att den regel i direktivet som avses är vertikal, det vill säga reglerar ett förhållande mellan staten och enskilda personer.¹⁶ Ett tydligt exempel på denna princip är domstolens dom i rättsfallet *Van Duyn*.¹⁷ Ytterligare förutsättningar för direkt effekt är att den regel som avses är ovillkorlig, klar och precis.¹⁸

Även om ett direktiv inte uppfyller villkoren för direkt effekt ska de nationella domstolarna tolka nationell rätt i ljuset av direktivet.¹⁹ Detta överensstämmer med solidaritetsprincipen i Nicefördraget som stadgar att medlemsstaterna ska vidta alla åtgärder som krävs för att uppfylla de regler som uppställs i fördraget eller andra gemenskapsrättsliga handlingar. Medlemsstaterna ska undvika att agera på ett sätt som kan äventyra fördragets mål.²⁰

Anser kommissionen att en medlemsstat inte uppfyller en skyldighet som staten har enligt Nicefördraget ska kommissionen avge ett yttrande. Om medlemsstaten inte uppfyller de krav som kommissionen har ställt upp i sitt yttrande får kommissionen väcka talan vid EG-domstolen.²¹ Även en medlemsstat som anser att en annan medlemsstat inte uppfyller en skyldighet enligt fördraget får väcka talan vid EG-domstolen.²² EG-domstolen har sedan rätt att utdöma vite om inte medlemsstaten rättar sig efter domstolens domslut.²³ I nästa kapitel redogör vi för de mål som ställs upp i sparandedirektivet för att ge en förståelse för direktivets regelverk.

¹⁴ Nicefördraget, art. 249 st. 3.

¹⁵ Prop. 1994/95:19, s. 489 och Bernitz och Kjellgren, *Europarättens grunder*, s. 80.

¹⁶ Bernitz och Kjellgren, *Europarättens grunder*, s. 89, 90.

¹⁷ Mål 41/74, *Van Duyn*, p. 15, se även p. 12, 13.

¹⁸ Mål 26/62, *Van Gend & Loos*, domskäl II B.

¹⁹ Mål 14/83, *Von Colson*, p. 26.

²⁰ Nicefördraget, art. 10.

²¹ Nicefördraget, art. 226.

²² Nicefördraget, art. 227.b

²³ Nicefördraget, art. 228.

3 Sparandedirektivets mål

Bakgrunden till sparandedirektivet är att det finns en brist på samordning av medlemsstaternas system för beskattning av ränteinkomster som härrör från sparande. Denna brist har gjort det möjligt för personer som uppbär sådan inkomst i en medlemsstat men har hemvist i en annan medlemsstat att få lindrigare beskattning.²⁴ Denna situation är inte förenlig med EGs mål om en inre marknad²⁵ eftersom rörligheten av kapital mellan medlemsstaterna då snedvrids.²⁶ Sparandedirektivets mål är att lösa denna konflikt.²⁷

Målet fastställs i direktivets första artikel. Där stadgas att inkomster från sparande i form av räntebetalningar som görs i en medlemsstat till fysiska personer som har skatterättslig hemvist i en annan medlemsstat ska beskattas i mottagarens hemviststat. En förutsättning är att den fysiska personen är den faktiska betalningsmottagaren. Direktivet begränsas till gränsöverskridande betalningar och fysiska personer.²⁸ Medlemsstaternas nationella skatteregler för obegränsat skattskyldiga ska därmed inte påverkas. I direktivets inledningskapitel klargörs direktivets terminologi. Eftersom dessa definitioner är av central betydelse för hur direktivet ska tillämpas gör vi i kapitel 4 en grundlig genomgång av definitionerna.

²⁴ Direktiv 2003/48/EG, preambel p. 5.

²⁵ Nicefördraget, art. 3 p. 1 c.

²⁶ Direktiv 2003/48/EG, preambel p. 6.

²⁷ Direktiv 2003/48/EG, preambel p. 8.

²⁸ Direktiv 2003/48/EG, art. 1 p. 1.

4 Definitioner i sparandedirektivet

I artikel 2–6 i direktivet klargörs begreppen betalningsombud, betalningsmottagare, behörig myndighet och räntebetalning vilka är de begrepp som förklaras i detta kapitel. I sista avsnittet redogörs för de undantag som finns från räntebegreppet och direktivets definition av fordran. När vi i fortsättningen hänvisar till artiklar avses sparandedirektivets artiklar om inget annat anges.

4.1 Faktisk betalningsmottagare

Uttrycket *faktisk betalningsmottagare* definieras i artikel 2. Faktisk betalningsmottagare är en fysisk person som mottar en räntebetalning. Detta oavsett om det sker till honom personligen eller genom ett ombud.²⁹ I Sverige räcker det att räntan finns tillgänglig för lyftning på mottagarens konto.³⁰ För att inte bli betraktad som faktisk betalningsmottagare krävs att personen i fråga bevisar att betalningen inte är gjord för hans räkning.³¹

4.2 Betalningsombud

Betalningsombud är de ekonomiska aktörer som till den faktiska betalningsmottagaren betalar eller förmedlar ränta. Betalningsombudet kan således dels vara den som i form av gäldenär betalar ränta direkt till betalningsmottagaren eller det ombud som fått i uppdrag av gäldenären eller betalningsmottagaren att betala ränta.³² Definitionen utvidgas i artikel 4.2. Syftet är att täcka in de subjekt som inte är ekonomiska aktörer men vilka agerar som betalningsombud. Dessa subjekt blir inte lika noga kontrollerade som ekonomiska aktörer av skattemyndigheten. Om inte definitionen utvidgats skulle dessa subjekt kunna ha undkommit sin kontrolluppgiftsskyldighet.³³ Den situation som omfattas av artikel 4.2 uppstår när en ekonomisk aktör betalar ränta till ett subjekt eller när betalning av ränta till detta ombesörjs och det är till förmån för betalningsmottagaren. Subjektet anses inte som betalningsombud, om det kan visa den ekonomiska aktören officiella uppgifter som styrker att

- subjektet är en juridisk person, dock inte ett handelsbolag eller ett kommanditbolag, eller
- subjektets vinst beskattas enligt reglerna för företagsbeskattning, eller
- subjektet är ett auktoriserat fondföretag enligt direktiv 85/611/EEG.³⁴

²⁹ Direktiv 2003/48/EG, art. 2 p. 1.

³⁰ RSVs skrivelse, *Skatteavdrag vid utbetalning av ränta från fåmansföretag till delägare*. Enligt Skatteverket ska ränta beskattas det år den är förfallen till betalning. Avgörande är inte om räntan har utbetalats eller ej. Finns ej någon bestämd förfallodag anses räntan tillgänglig för lyftning vid utgången av räkenskapsåret.

³¹ Direktiv 2003/48/EG, art. 2 p. 1.

³² Direktiv 2003/48/EG, art. 4 p. 1.

³³ KOM (2001) 0400 slutlig, art. 4 p. 2.

³⁴ Direktiv 2003/48/EG, art. 4 p. 2.

De subjekt som anses som betalningsombud kan välja att bli ansedda som fondföretag enligt tredje punkten ovan om de uppfyller kriterier som uppställs av varje medlemsstat. Uppfylls kriterierna ska den medlemsstat där subjektet verkar utfärda ett intyg. Detta intyg ska sedan överlämnas till den ekonomiska aktören av subjektet.³⁵

4.3 Behörig myndighet

Behörig myndighet i en medlemsstat är den myndighet som staten själv valt att anmäla till kommissionen.³⁶ Med behörig myndighet menas den minister som ansvarar för skattefrågor eller dennes företrädare.³⁷ I Sverige är behörig myndighet Skatteverket.³⁸ Vad gäller tredje land fastställs den behöriga myndigheten enligt skatteavtal. Finns inget skatteavtal är rätt myndighet den som har rätt att utfärda intyg om skatterättslig hemvist.³⁹

4.4 Räntebetalning

Direktivet gäller beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar. Begreppet *räntebetalning* innefattar räntor som härrör från alla sorters fordringar och som betalas till eller krediteras ett konto. Detta innefattar särskilt inkomster från statspapper och obligationer eller debentures vilket stadgas i direktivets artikel 6.1 a.⁴⁰ Artikeln överensstämmer med räntedefinitionen i det modellavtal som skapats av the Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD).⁴¹ När fordringar säljs, återbetalas eller inlöses omfattas även upplupen eller kapitaliserad ränta.⁴² Definitionen av räntebetalning utvidgas i artikel 6.1 c till att även omfatta inkomster som härrör direkt från eller genom ett subjekt som omfattas av det utvidgade begreppet av betalningsombud enligt artikel 4.2 och som delas ut av

- fondföretag som auktoriserats enligt direktiv 85/611/EEG,
- subjekt som utnyttjar sin rätt att bli betraktade som fondföretag enligt artikel 4.3, och
- företag för kollektiva investeringar som är etablerade utanför EU.⁴³

Syftet med denna utvidgning är att se till att de inkomster från sparande som härrör från dessa aktörer inte faller utanför direktivet. Med ”företag för kollektiva investeringar” avses alla de företag som gör sådana investeringar, oavsett hur deras tillgångar är sammansatta

³⁵ Direktiv 2003/48/EG, art. 4 p. 3.

³⁶ Direktiv 2003/48/EG, art. 5 a.

³⁷ Direktiv 77/799/EEG, art. 1 p. 5.

³⁸ Lag (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden, 3 § 2 st. 2 p.

³⁹ Direktiv 2003/48/EG, art. 5 b.

⁴⁰ Direktiv 2003/48/EG, art. 6 p. 1 a.

⁴¹ OECD Model Convention on Income and Capital, art. 11 p. 3.

⁴² Direktiv 2003/48/EG, art. 6 p. 1 b.

⁴³ Direktiv 2003/48/EG, art. 6 p. 1 c.

och oberoende av deras rättsliga form. Därmed fångar sparandedirektivet upp de företag som skulle ha ansetts som fondföretag enligt direktiv 85/611/EG om de hade varit etablerade inom EU och alla andra organ för kollektiva investeringar, till exempel investeringsklubbar.⁴⁴ När vi i fortsättningen avser de företag och subjekt som anges i punktlistan ovan hänvisar vi av utrymmesskäl till de företag som framgår av bilaga 2. I bilagan finns de företag som avses i dessa punkter uppräknade enligt ordalydelsen i direktivet. Punktlistan finns med i direktivets artikel 6.1 c och 6.1 d.

Räntebegreppet omfattar även inkomster vid försäljning, återbetalning eller inlösen av aktier eller andelar i de företag och subjekt som anges i bilaga 2. En förutsättning är att de direkt eller indirekt genom andra företag för kollektiva investeringar eller de företag som anges i bilaga 2 investerar mer än 40 % per tillgångsslag i fordringar. Medlemsstaterna kan själva besluta att undanta dessa inkomster från räntebegreppet så länge de inte kommer från räntebetalningar som härrör från fordringar eller upplupen eller kapitaliserad ränta från försäljning, återbetalning eller inlösen av fordringar.⁴⁵ Från och med den första januari 2011 sänks kravet från 40 % per tillgångsslag i fordringar till 25 %.⁴⁶

Vad gäller inkomster som härrör från räntebetalningar som förmedlas direkt eller via ett betalningsombud som inte är en ekonomisk aktör och delas ut av de företag och subjekt som anges i bilaga 2, ska hela inkomstbeloppet betraktas som en räntebetalning. Ett villkor är att betalningsombudet inte har några uppgifter om hur stor del av betalningen som härrör från räntebetalningar. Inkomster som erhålls vid försäljning, återbetalning eller inlösen av aktier eller andelar i de företag och subjekt som anges i bilaga 2 ska behandlas på samma sätt när företagen investerar mer än 40 % per tillgångsslag i fordringar.⁴⁷

Om det inte går att avgöra hur stor del av sina tillgångar som dessa företag har investerat i fordringar så anses denna andel automatiskt vara mer än 40 % per tillgångsslag.⁴⁸ En sådan situation kan uppkomma om ett företag för kollektiva investeringar som är etablerat utanför EU inte vill uppge hur dess tillgångar är sammansatta.⁴⁹ Kan inte betalningsombudet fastställa hur stor inkomst betalningsmottagaren har fått från försäljning, återbetalning eller inlösen av aktier eller andelar i de företag som framgår av bilaga 2, så anses inkomsten vara det belopp som erhöles vid transaktionen.⁵⁰ När ett betalningsombud, som inte är en ekonomisk aktör och som inte har valt att bli betraktad som ett fondföretag, har ett konto till vilket ränta betalas eller krediteras anses räntebetalningen vara en betalning gjord av ombudet.⁵¹

Medlemsstaterna har rätt att kräva att ombud som är etablerade i staten beräknar räntan på årsbasis. Denna ränta får sedan behandlas som en räntebetalning även om det varken sker

⁴⁴ KOM (2001) 0400 slutlig, art. 6 p. 1 c.

⁴⁵ Direktiv 2003/48/EG, art. 6 p. 1 d.

⁴⁶ Direktiv 2003/48/EG, art. 6 p. 7.

⁴⁷ Direktiv 2003/48/EG, art. 6 p. 2.

⁴⁸ Direktiv 2003/48/EG, art. 6 p. 3.

⁴⁹ KOM (2001) 0400 slutlig, art. 6 p. 3.

⁵⁰ Direktiv 2003/48/EG, art. 6 p. 3.

⁵¹ Direktiv 2003/48/EG, art. 6 p. 4.

någon försäljning, inlösen eller återbetalning under perioden i fråga. Bestämmelsen gäller upplupen eller kapitaliserad ränta från försäljning, återbetalning eller inlösen av fordringar. Regeln gäller även för inkomster som realiserats när aktier eller andelar i de företag och subjekt som anges i bilaga 2 säljs, återbetalas eller inlöses. Dessa företag måste ha investerat mer än 40 % per tillgångsslag i fordringar⁵²

4.5 Undantag

Från räntebegreppet undantas straffavgifter för sen betalning.⁵³ Från direktivets definition av fordringar undantas under en övergångsperiod skuldebrev som är emitterade före den 1 mars 2001, dock senast till den 31 december 2010. Även skuldebrev vars emissionsprospekt har godkänts av behörig myndighet innan den 1 mars 2001 undantas. Undantaget gäller inte om ytterligare emissioner görs den 1 mars 2002 eller senare. Görs en sådan emission av en regering eller ett rättssubjekt som agerar som en myndighet ska emissionen betraktas som en fordran. Denna fordran omfattar ursprunglig emission och eventuell ytterligare emission. Vad gäller övriga emittenter som genomför emissioner den 1 mars 2002 eller senare anses emissionen som en fordran.⁵⁴ Efter att nu ha definierat de centrala begreppen i sparandedirektivet fortsätter vi i kapitel 5 med en genomgång av direktivets kontrolluppgiftsskyldighet och hur den information som ska skickas ska fastställas.

⁵² Direktiv 2003/48/EG, art. 6 p. 5.

⁵³ Direktiv 2003/48/EG, art. 6 p. 1 a.

⁵⁴ Direktiv 2003/48/EG, art. 15 p. 1.

5 Kontrolluppgiftsskyldigheten i sparandedirektivet

Direktivets mål är att förhindra att inkomster i form av ränta på sparande undkommer beskattning då mottagaren har hemvist i en annan medlemsstat än den stat där betalningsombudet är etablerat.⁵⁵ Det sätt på vilket målet ska uppnås är ett utbyte av information om betalningsmottagare mellan de behöriga myndigheterna i respektive medlemsstat.⁵⁶

I direktivets artikel 11 beskrivs det alternativ till informationsutbytet som vissa stater har valt att utnyttja. Dessa stater ska dra källskatt på de räntebetalningar som omfattas av direktivet. Källskatten är under de första tre åren 15 %, under nästföljande tre år 20 % och därefter ska staterna ta ut 35 % i källskatt.⁵⁷ 75 % av den källskatt som har tagits ut ska överföras till betalningsmottagarens hemviststat. Resterande 25 % behålls av källstaten.⁵⁸ Enligt Hansing fungerar systemet med den ökade källskattesatsen som en piska för staterna i syfte att få dem att växla till informationsutbyte. När källskatten är så pass hög som 35 % kommer sparare sannolikt att placera sina tillgångar i andra stater vilket blir ett incitament för de stater som tar ut källskatt att gå över till systemet med informationsutbyte.⁵⁹ Ett alternativ för dessa stater är att skapa och saluföra produkter som inte avkastar ränta utan kapitalvinst.⁶⁰

I detta kapitel kommer vi först att beskriva hur betalningsmottagarens identitet och hemvist ska fastställas enligt direktivet och sedan kommer vi att redogöra för vilka uppgifter som ska lämnas rörande räntebetalningen. Det är dessa uppgifter som skickas vid informationsutbytet. För att betalningsombudet ska bli skyldigt att lämna kontrolluppgift om betalningsmottagaren krävs att mottagaren har hemvist i en annan medlemsstat än den där ombudet är etablerat. Under sådana omständigheter ska betalningsombudet lämna information om mottagaren till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där ombudet är etablerat.⁶¹ I direktivets artikel 3 beskrivs hur betalningsmottagarens hemvist och identitet ska fastställas.⁶²

5.1 Betalningsmottagarens identitet och hemvist

Hur betalningsmottagarens *identitet* ska fastställas beror på när avtalsförbindelsen upprättades. Avgörande är den första förbindelse som upprättats med betalningsombudet. Om den upprättades innan den 1 januari 2004 ska mottagarens namn och adress uppges. Betalningsombudet får använda sig av tillgängliga uppgifter i enlighet med de regler som gäller i den stat där ombudet är etablerat och i enlighet med de regler som uppställs i direktiv

⁵⁵ Direktiv 2003/48/EG, art. 1 p. 1.

⁵⁶ Direktiv 2003/48/EG, art. 8 p. 1.

⁵⁷ Direktiv 2003/48/EG, art. 11 p. 1, 2.

⁵⁸ Direktiv 2003/48/EG, art. 12 p. 1.

⁵⁹ Ur intervju med Hansing på Svenska Bankföreningen och Woods på Handelsbanken.

⁶⁰ Ur mailkonversation med Hansing på Svenska Bankföreningen, 2006-04-27.

⁶¹ Direktiv 2003/48/EG, art. 8 p. 1.

⁶² Direktiv 2003/48/EG, art. 8 p. 1 a.

91/308/EEG som handlar om åtgärder för att motverka pengatvätt.⁶³ Vad gäller senare avtalsförbindelser och transaktioner utförda efter den 1 januari 2004, ska betalningsombudet fastställa mottagarens namn och adress och även det skatteregistreringsnummer som tilldelas mottagaren av dennes hemviststat, om sådant nummer finns. Uppgifterna ska fastställas med hjälp av mottagarens pass eller officiella identitetskort. Om handlingar för att fastställa mottagarens adress inte finns tillgängliga, ska den fastställas med hjälp av annan giltig handling. Anges ej skatteregistreringsnumret i någon av handlingarna ska uppgift om födelsedatum och födelseort lämnas. Dessa uppgifter ska hämtas från betalningsmottagarens pass eller officiella identitetskort.⁶⁴ I nästa kapitel följer ytterligare information om skatteregistreringsnummer.

Hur betalningsmottagarens *hemvist* ska fastställas beror även det på när avtalsförbindelsen upprättades. Ingicks förbindelsen innan den 1 januari 2004 ska betalningsombudet fastställa mottagarens hemvist med hjälp av tillgängliga uppgifter i enlighet med de regler som gäller i ombudets etableringsstat och direktiv 91/308/EEG.⁶⁵ I övriga fall ska mottagarens hemvist fastställas med hjälp av den adress som anges i dennes pass eller på ett officiellt identitetskort. Uppvisar mottagaren ett pass eller ett identitetskort som är utfärdat inom gemenskapen men hävdar att han har hemvist i ett tredje land så måste han uppvisa ett intyg som är utfärdat av den behöriga myndigheten i den stat där han har skatterättslig hemvist. Kan mottagaren inte uppvisa ett sådant intyg så anses hans hemvist vara den medlemsstat som har utfärdat passet eller den officiella identitetshandlingen.⁶⁶ Syftet med denna bestämmelse är att hindra mottagare från att uppge felaktig information om hemvist och att därmed undvika att kontrolluppgift skickas till deras hemviststat.⁶⁷

Utöver detta skall även uppgift lämnas om betalningsmottagarens kontonummer eller fordrans identifieringsnummer om kontonummer saknas. Hittills har uppgiftsskyldigheten endast gällt information om betalningsmottagaren men uppgift skall även lämnas om betalningsombudets namn och adress.⁶⁸ I nedanstående avsnitt redogörs för de uppgifter som ska lämnas rörande själva räntebetalningen.

5.2 Räntebetalningen

Betalningsombudet ska lämna information om de räntebetalningar som görs till betalningsmottagaren. Betalningsombudet ska dela upp räntorna i kategorier och den information som ska lämnas beror på vilken kategori räntan tillhör.⁶⁹ Härrör räntebetalningen från en fordran ska uppgift lämnas om det betalda eller krediterade räntebeloppet.⁷⁰

⁶³ Direktiv 2003/48/EG, art. 3 p. 2 a.

⁶⁴ Direktiv 2003/48/EG, art. 3 p. 2 b.

⁶⁵ Direktiv 2003/48/EG, art. 3 p. 3 a.

⁶⁶ Direktiv 2003/48/EG, art. 3 p. 3 b.

⁶⁷ KOM (2001) 0400 slutlig, art. 3.

⁶⁸ Direktiv 2003/48/EG, art. 8 p. 1 b, c.

⁶⁹ Direktiv 2003/48/EG, art. 8 p. 2.

⁷⁰ Direktiv 2003/48/EG, art. 8 p. 2 a.

Om räntan härrör från upplupen eller kapitaliserad ränta när fordringar säljs, återbetalas eller inlöses, så ska antingen beloppet på räntan eller hela det belopp som erhålls vid försäljning, återbetalning eller inlösen anges. Samma uppgifter ska lämnas för inkomst som erhålls vid försäljning, återbetalning eller inlösen av aktier eller andelar om dessa härrör från de subjekt och företag som framgår av bilaga 2. En förutsättning är att företagen investerar mer än 40 % per tillgångsslag i fordringar.⁷¹

Om inkomsten härrör från de företag och subjekt som framgår av bilaga 2 och den vidarebefordras till betalningsmottagaren från ett betalningsombud som inte är en ekonomisk aktör men som faller under direktivets utvidgade definition av betalningsombud, ska antingen inkomstbeloppet eller utdelningsbeloppet anges.⁷² Enligt artikel 6.4 anses en räntebetalning vara en betalning gjord av betalningsombudet om det handlar om ett betalningsombud som inte är en ekonomisk aktör och som inte har valt att bli betraktad som ett fondföretag och detta har ett konto till vilket ränta betalas eller krediteras. De uppgifter som ska lämnas rörande dessa betalningar ska omfatta det räntebelopp som betalas till betalningsmottagaren.⁷³

Om en medlemsstat har utnyttjat den möjlighet som ges i artikel 6.5 att kräva att ombud som är etablerade i staten beräknar räntan på årsbasis, så ska kontrolluppgiften omfatta beloppet på den beräknade räntan.⁷⁴ Medlemsstaterna har en möjlighet att begränsa betalningsombudets uppgiftsskyldighet om räntebetalningen. Uppgifterna kan begränsas till räntans eller inkomstens totala belopp. Vid försäljning, inlösen eller återbetalning ska hela det erhållna beloppet uppges.⁷⁵

En viktig del av den information som ska skickas är betalningsmottagarens skatteregistreringsnummer. Bakgrunden till skatteregistreringsnumrens införlivande i sparandedirektivet samt dess funktioner beskrivs i kapitel 6. Där behandlas även införlivandet av skatteregistreringsnummer i LSK.

⁷¹ Direktiv 2003/48/EG, art. 8 p. 2 b.

⁷² Direktiv 2003/48/EG, art. 8 p. 2 c.

⁷³ Direktiv 2003/48/EG, art. 8 p. 2 d.

⁷⁴ Direktiv 2003/48/EG, art. 8 p. 2 e.

⁷⁵ Direktiv 2003/48/EG, art. 8 p. 2, 2 st.

6 Skatteregistreringsnummer

År 1997 kom en rekommendation från OECDs råd angående Tax Identification Numbers, det vill säga skatteregistreringsnummer. Rekommendationen baserades på ett antal tidigare rapporter angående bland annat skatteundandragande och skatteinformationsutbyte. Rådet rekommenderade OECDs medlemmar att uppmana personer med hemvist i en annan stat att, vid mottagande av inkomst, uppge ett nationellt skatteregistreringsnummer. Skyldigheten att uppge skatteregistreringsnummer borde enligt rådet vara obligatorisk och OECDs medlemsstater borde överväga att införa en skyldighet att vidarebefordra skatteregistreringsnummer till skattemyndigheten i mottagarens hemviststat.⁷⁶ Om mottagaren inte uppger skatteregistreringsnummer borde denne lämna andra identifieringsuppgifter. De av OECDs medlemsstater som inte har ett system för skatteregistreringsnummer borde införa ett speciellt identifieringsnummer baserat på internationell standard. Detta nummer ska sedan fungera som ett nationellt skatteregistreringsnummer.⁷⁷ Idén med skatteregistreringsnummer härstammar således inte från EU och sparandedirektivet men har medtagits i direktivets artikel 3.2.

Skatteregistreringsnummer fyller enligt den svenska Regeringen två funktioner. För det första underlättas kontroll inom den egna staten och för det andra kan staten använda uppgifterna för att, genom ett utbyte, erhålla liknande information från andra stater.⁷⁸ För att informationsutbyte i skattehänseende ska fungera bra inom EU och OECD krävs att de stater som är medlemmar i unionen eller organisationen inför en skyldighet att uppge skatteregistreringsnummer. I Sverige föreslogs ett införande av en sådan skyldighet för begränsat skattskyldiga i propositionen till den nya versionen av LSK.⁷⁹ En kontrolluppgiftsskyldighet omfattande utländska skatteregistreringsnummer skulle enligt propositionen införas som ett krav i LSK från och med år 2004.⁸⁰ En sådan skyldighet infördes därmed i kapitel 12 paragraf 2 LSK. Kravet i LSK överensstämmer med direktivets bestämmelser och stadgar att skatteregistreringsnummer eller motsvarande enbart behöver lämnas för avtalsförbindelser upprättade den första januari 2004 eller senare.⁸¹ Bestämmelsen var avsedd att tillämpas första gången vid 2005 års taxering, men med hänsyn till sparandedirektivets framtida implementering föreslog Regeringen att tillämpningen skulle skjutas upp till sparandedirektivets ikraftträdande. Ytterligare ett skäl för Regeringens förslag var att andra medlemsstater eventuellt skulle dröja med att tillämpa skatteregistreringsnummer.⁸²

Skatteregistreringsnummer (primary tax identification numbers) som exklusivt används för beskattningsändamål tillämpas i ytterst få europeiska stater enligt en undersökning utförd av the European Banking Federation (EBF) genom kontakt med finansdepartementen i de olika medlemsstaterna. Däremot finns i flera medlemsstater registreringsnummer som används både för beskattningsändamål och för andra samhällsfunktioner likt det svenska per-

⁷⁶ OECDs Råd [C(97)29/FINAL] s. 1.

⁷⁷ OECDs Råd [C(97)29/FINAL] s. 2.

⁷⁸ Prop. 2001/02:25, s. 126.

⁷⁹ Prop. 2001/02:25, s. 127.

⁸⁰ Prop. 2001/02:25, s. 128.

⁸¹ LSK (2001:1227), 12 kap. 2 §.

⁸² Prop. 2003/04:24, s. 12.

Skatteregistreringsnummer

sonnumret (secondary tax identification number). Den finansiella sektorn har beslutat att jämställa båda dessa identifikationsbegrepp och godkänner dem som skatteregistreringsnummer.⁸³

Informationsutbytet innebär ett utbyte av de uppgifter som beskrivits i kapitel 5 samt skatteregistreringsnummer. I nästa kapitel behandlas hur utbytet av denna information går till och de problem som har uppstått inför årets informationsutbyte.

⁸³ EBF Fiscal Committee, *Report on Customers' Identification Requirements in the Context of the Savings Taxation Directive*.

7 Informationsutbytet

De uppgifter som betalningsombudet lämnat vidare till den behöriga myndigheten i den stat där ombudet är etablerat, ska vidarebefordras till behörig myndighet i betalningsmottagarens hemviststat.⁸⁴ Detta ska ske automatiskt minst en gång om året. Informationen ska ha vidarebefordrats inom sex månader från det att beskattningsåret i betalningsombudets etableringsstat har utgått. Informationen ska omfatta alla räntebetalningar som gjorts under beskattningsåret.⁸⁵

I juni 2006 kommer det första utbytet av kontrolluppgifter att ske. Årets utbyte ska omfatta upplupen eller betald ränta från och med den 1 juli 2005 till den 31 december 2005. Enligt Edlund kommer Sverige, liksom troligtvis de flesta av medlemsstaterna, att lämna kontrolluppgifter för hela år 2005 eftersom det är omöjligt att dela upp inkomståret rapportmässigt.⁸⁶ Hansing framhåller att det enda alternativet till att lämna kontrolluppgifter för hela år 2005 hade varit att inte lämna några uppgifter alls men anser samtidigt att Sveriges beslut att rapportera för hela året strider mot direktivet.⁸⁷ De uppgifter som belöper på första halvåret omfattas inte av direktivets kontrolluppgiftsskyldighet och en utlämning av dessa uppgifter strider enligt Svenska Bankföreningen, Svenska Fondhandlareföreningen och Fondbolagens Förening (föreningarna) mot banksekretessen. En rapportering gällande perioden 1 juli till 31 december 2005 ansågs inte heller vara varken ekonomiskt försvarbar eller praktiskt genomförbar tidsmässigt.⁸⁸ Trots att direktivet inte följs avseende halvårsrapporteringen kommer dock Sverige sannolikt att vara en av de bästa uppgiftslämnarna. Detta eftersom Sverige redan har ett väl fungerande kontrolluppgiftssystem.⁸⁹

Informationsutbytet ska följa de regler som ställs upp i direktiv 77/799/EEG. Detta direktiv föreskriver ett ömsesidigt bistånd på direktbeskattningens område av medlemsstaternas behöriga myndigheter. Artikel 8 i direktivet, som innebär en begränsning av informationsutbytet, ska inte gälla. En förutsättning för direktivets tillämpning är att sparandedirektivets föreskrifter inte avviker från reglerna.⁹⁰

⁸⁴ Direktiv 2003/48/EG, art. 9 p. 1.

⁸⁵ Direktiv 2003/48/EG, art. 9 p. 2.

⁸⁶ Ur intervju med Edlund på Skatteverket.

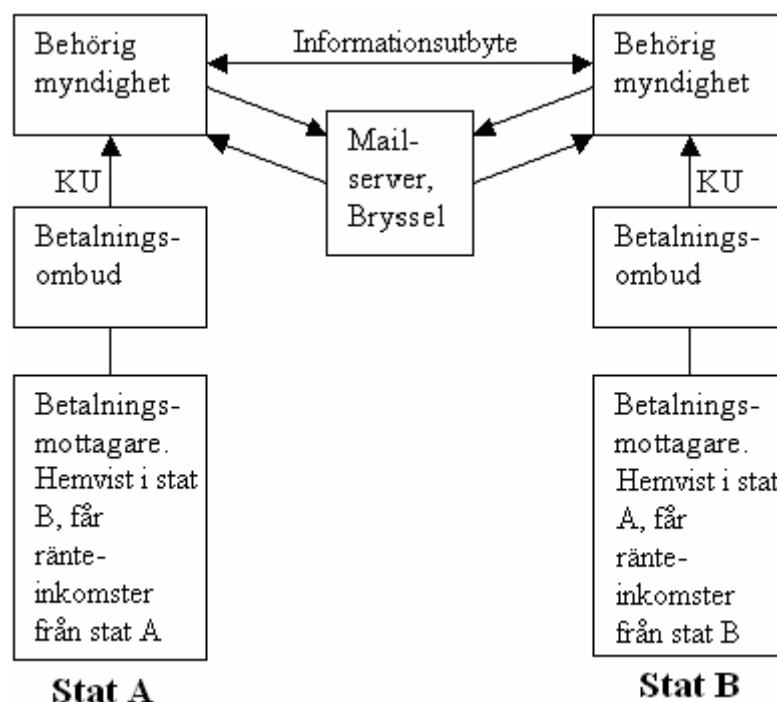
⁸⁷ Ur intervju med Hansing på Svenska Bankföreningen och Woods på Handelsbanken.

⁸⁸ Svenska Bankföreningen m. fl., *Finansdepartementets promemoria om sparandedirektivet och kontrolluppgifter*, s. 2.

⁸⁹ Ur intervju med Hansing på Svenska Bankföreningen och Woods på Handelsbanken.

⁹⁰ Direktiv 2003/48/EG, art. 9 p. 3.

Informationsutbytet

Schemat ovan⁹¹ visar hur information från betalningsmottagare vidarebefordras tills den når behörig myndighet i dennes hemviststat. Betalningsmottagaren lämnar de uppgifter som efterfrågas av betalningsombudet till denne. Betalningsombudet skickar sedan kontrolluppgifter (KU) angående ränteinkomster som finns på betalningsmottagarens konto till den behöriga myndigheten i den stat där ombudet är etablerat. Den behöriga myndigheten vidarebefordrar sedan uppgifterna till behörig myndighet i betalningsmottagarens hemviststat. Utbytet mellan de behöriga myndigheterna går via en mailserver som finns i Bryssel. Mailservern fungerar som en säker förbindelse mellan de behöriga myndigheterna.⁹²

Utbytet för taxeringsåren 2006 och 2007 följer i Sverige det standardformat som används för informationsutbyte inom OECD, vilket Sverige deltar i. Det format som ska användas inom EU baseras på det formatet och kallas för FISC 39. Detta format har funnits sedan år 1992. De länder utöver medlemsstaterna som omfattas av direktivets informationsutbyte behöver inte använda detta format. Från dessa uppgiftslämnare kan informationen komma i vilken form som helst, exempelvis krypterade CD-romskivor eller pappersform.⁹³

Enligt Edlund kommer de olika format som mottas från tredje länder inte att orsaka några hanteringsproblem för den svenska skattemyndigheten. Redan idag hanteras krypterade CD-romskivor av Skatteverket och uppgifter i pappersform är för dem inte heller ett problem så länge det inte handlar om alltför stora kvantiteter. Det är enligt Edlund ovisst om mailservern i Bryssel har tillräckligt hög kapacitet för att hantera den mängd uppgifter som kommer att skickas. Uppstår problem kommer emellertid informationsutbytet att ske på annat sätt, eventuellt genom krypterade CD-romskivor.⁹⁴

⁹¹ Figur framställd av Edlund på Skatteverket vid intervju.

⁹² Ur intervju med Edlund på Skatteverket.

⁹³ Ur intervju med Edlund på Skatteverket.

⁹⁴ Ur intervju med Edlund på Skatteverket.

År 2008 byts FISC 39 ut mot FISC 153. Det nya tekniska formatet kräver mindre lagringsutrymme än FISC 39. Nuvarande format tar upp 2.700 tecken per post, oavsett hur många uppgifter som rapporteras, medan FISC 153 endast tar upp så många tecken som skickas vidare.⁹⁵ Den avdelning i Sverige som kommer att ta emot de utländska kontrolluppgifterna är Skatteverkets grupp för hantering av utländska kontrolluppgifter i Östersund.⁹⁶

Efter denna genomgång av informationsutbytet går vi nu över till en regel i direktivet som ger medlemsstaterna en möjlighet att undanta ränteinkomster från vissa företag från direktivets kontrolluppgiftsskyldighet. Regeln kallas för de minimis-regeln och behandlas nedan i kapitel 7.

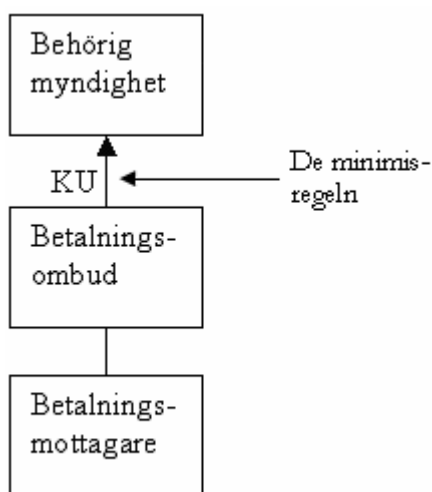
⁹⁵ Ur intervju med Edlund på Skatteverket.

⁹⁶ Ur mailkonversation med Jakobsson på Skatteverket i Östersund.

8 De minimis-regeln

Direktivet innehåller i artikel 6.6 en de minimis-regel som föreskriver att medlemsstaterna från räntebegreppet får undanta sådana inkomster som härrör från fondföretag eller rättssubjekt som har valt att bli betraktade som fondföretag enligt artikel 4.3. För att regeln ska få tillämpas krävs att den enskilda fonden har investerat max 15 % av sina tillgångar i fordringar. De minimis-regeln är bindande gentemot de andra staterna, om en medlemsstat väljer att utnyttja regeln.⁹⁷ Medlemsstaterna har då inte rätt att kräva att de betalningsombud som är etablerade inom den andra statens område ska ta ut källskatt på intäkterna i fråga eller lämna information om dessa. Syftet med de minimis-regeln är att fonder som främst investerar i aktier men som av likviditetsskäl innehar fordringar ska kunna uteslutas på begäran av en medlemsstat.⁹⁸

Vid Ekofinrådets möte den 12 april 2005 uppstod en tolkningsfråga om hur de minimis-regeln ska tillämpas i fond-i-fond-upplägg. Luxemburg hävdade att ränteinkomster från dotterfonder i sådana upplägg borde undantas oavsett om dotterfonderna uppfyllde de minimis-regeln eller ej. Luxemburg fick emellertid ge vika och även ränteinkomster från dotterfonder omfattas därmed av sparandedirektivet.⁹⁹ Dagordningen inför mötet tar inte upp frågan.¹⁰⁰ Inte heller det officiella mötesprotokollet redogör för diskussionen om fond-i-fond-upplägg.¹⁰¹

De minimis-regeln är placerad mellan betalningsombud och behörig myndighet vilket innebär att den behöriga myndigheten inte kommer i kontakt med information som omfattas av regeln. Edlund beskriver de minimis-regelns placering i schemat till vänster. Schemat visar att Skatteverket i sin roll som behörig myndighet står ovanför de minimis-regeln och därmed inte direkt berörs av denna.¹⁰² Enligt Löfstedt bör de minimis-regeln placeras mellan de behöriga myndigheterna istället för mellan betalningsombudet och den behöriga myndigheten. Löfstedt hävdar att de minimis-regeln inte påverkar kontrolluppgiftsskyldigheten utan endast informationsutbytet.¹⁰³ Enligt Edlund berör de minimis-regeln dock kontrolluppgiftsskyldigheten i allra högsta grad eftersom den inskränker betalningsombudens kontrolluppgiftsskyld-

⁹⁷ Direktiv 2003/48/EG, art. 6 p. 6.

⁹⁸ KOM (2001) 0400 slutlig, art. 6 p. 6.

⁹⁹ Ljung, *Ekofin: Luxemburg misslyckas skapa kryphål i spardirektiv*.

¹⁰⁰ The Council of the European Union, *Provisional Agenda for 2651st meeting of the Council of the European Union (Economic and Financial Affairs)*.

¹⁰¹ The Council of the European Union, *2651st meeting of the Council of the European Union (Economic and Financial Affairs)*.

¹⁰² Figur framställd av Edlund på Skatteverket vid intervju.

¹⁰³ Ur mailkonversation med Löfstedt på Finansdepartementet.

dighet. Emellertid är de minimis-regeln bindande gentemot andra medlemsstater och påverkar därmed *även* informationsutbytet.¹⁰⁴

Regeringen har beslutat att inte implementera de minimis-regeln i svensk lag. Därmed är det i Sverige inte möjligt att från räntebegreppet undanta inkomster som kommer från fondföretag och sådana företag som valt att bli betraktade som fondföretag enligt direktivets artikel 4.3.¹⁰⁵ Föreningarna förespråkade en implementering av de minimis-regeln eftersom ett införlivande skulle medföra att ett flertal av de i Sverige saluförda fonderna skulle kunna undantas från direktivets tillämpningsområde.¹⁰⁶ Sådana fonder skulle definieras som ”out of scope” och således inte omfattas av direktivet.¹⁰⁷ De företag som skulle ha omfattats av de minimis-regeln är emellertid kontrolluppgiftsskyldiga inte bara enligt direktivet utan även enligt vår nationella lagstiftning.¹⁰⁸ Ett införlivande av de minimis-regeln skulle därför inte ha föranlett att dessa aktörer befriats från kontrolluppgiftsskyldighet.

En majoritet av medlemsstaterna har valt att tillämpa de minimis-regeln. Förutom Sverige har Danmark, Frankrike, Ungern, Italien, Malta, Polen, Slovakien och Spanien valt att inte implementera regeln. Det handlar således om cirka en tredjedel av medlemsstaterna.¹⁰⁹ Enligt Woods har merparten av dessa länder inte utdelande fonder, och valet att inte införliva regeln innebär därför ingen nackdel för dem.¹¹⁰ Enligt Broms baserades Frankrikes beslut att inte införliva de minimis-regeln på ett övervägande inom den berörda branschen där aktörerna enades om att de inte ville införliva regeln. I Sverige har branschen tvärtom framfört att de har ett stort intresse av att regeln införlivas.¹¹¹

Betalningsombud behöver uppgifter om huruvida betalningar från svenska fonder omfattas av sparandedirektivet eller om de är ”out of scope”. Anledningen är att betalningsombuden måste få veta om de ska lämna information alternativt dra källskatt.¹¹² Om de minimis-regeln tillämpas ser utländska betalningsombud på en lista som sammanställts av utomstående företag vilka fonder som är ”out of scope”. En sådan beteckning innebär att det utländska betalningsombudet inte behöver rapportera fonden.¹¹³

En nackdel med Regeringens beslut att inte införliva de minimis-regeln skulle enligt föreningarna och Värdepapperscentralen (VPC) AB bestå i att en utländsk sparare, som överväger att investera i ett fondföretag beläget i en annan medlemsstat, sannolikt väljer att investera i ett fondföretag beläget i en medlemsstat som valt att tillämpa de minimis-regeln,

¹⁰⁴ Ur mailkonversation med Edlund på Skatteverket.

¹⁰⁵ Prop. 2004/05:113, s. 29.

¹⁰⁶ Svenska Bankföreningen m. fl., *Finansdepartementets promemoria om sparandedirektivet och kontrolluppgifter*, s. 2.

¹⁰⁷ Ur intervju med Hansing på Svenska Bankföreningen och Woods på Handelsbanken.

¹⁰⁸ LSK (2001:1227).

¹⁰⁹ EBF Draft Report, *Summary on the Transposition of the Savings Taxation Directive and the Same and Equivalent Measures into Domestic Law and Guidance of the Relevant Countries*, s. 18.

¹¹⁰ Ur intervju med Hansing på Svenska Bankföreningen och Woods på Handelsbanken.

¹¹¹ Ur intervju med Broms på Fondbolagens Förening.

¹¹² Grönlund, *Sparandedirektivet – informationsutbytet börjar*, s. 672.

¹¹³ Fondbolagens Förening, *Sparandedirektivets undantagsregel*, s. 1.

förutsatt att dessa fonder omfattas av regeln.¹¹⁴ Ytterligare en konsekvens kan enligt Fondbolagens Förening bli, att de begränsat skattskyldiga som redan äger svenska fonder säljer dem.¹¹⁵

Hansing ger följande exempel: en tysk sparare står på en bank i Luxemburg och väljer mellan att investera i en svensk eller en finsk fond. Spararen informeras av banktjänstemannen att om han väljer att köpa den svenska fonden så kommer utdelning i form av räntekomster att rapporteras till behörig myndighet i hans hemviststat, trots att fonden är en aktiefond vars utdelning kanske inte är skattpliktig i hans hemviststat. Väljer han däremot den finska fonden, som tack vare Finlands införlivande av de minimis-regeln inte omfattas av sparandedirektivets kontrolluppgiftsskyldighet, kommer räntebetalningar från fonden inte att rapporteras. Med dessa fakta i åtanke kommer spararen troligtvis att välja den finska fonden.¹¹⁶ Enligt Löfstedt kan samma situation, under förutsättning att den tyska spararen är skattskyldig för utdelningen i sin hemviststat, leda till att spararen väljer den finska fonden om han vill skattefuska. Löfstedt anser att ett införlivande av de minimis-regeln i svensk lag kan medföra att Sverige indirekt underlättar skattefusk.¹¹⁷ Hansing anser emellertid att moraliska skäl inte är tillräckliga för att motivera Regeringens val att inte införliva de minimis-regeln och därmed försämra svenska fonders konkurrenskraft.¹¹⁸

Har utdelning från en aktiefond rapporterats som ränta är det, enligt Fondbolagens Förening, troligtvis spararen som får bevisa för sin skattemyndighet att han äger en aktiefond och att hela utdelningsbeloppet inte är ränta.¹¹⁹ Broms anser att det kommer att vara mycket svårt, om inte omöjligt, för en sparare vars utdelning har beskattats med ett för högt belopp att i efterhand återfå den skatt som inte hänför sig till ränta.¹²⁰

Larsson anser att den svenska skattesatsen på utdelning från fonder har större betydelse för en utländsk investerare än huruvida fonden omfattas av direktivets kontrolluppgiftsskyldighet eller ej. En investerare väljer sannolikt fond efter fondens riskprofil. Vilket land fonden härstammar ifrån har enligt Larsson mindre betydelse.¹²¹ Enligt Broms gjorde Fondbolagens Förening till en början inte den bedömningen att Regeringens val att avstå från att införliva de minimis-regeln skulle påverka de svenska aktiefondernas attraktionskraft på den internationella marknaden i så hög grad som nu förefaller vara fallet. Det har dock visat sig att det finns ett intresse för svenska fonder utomlands, särskilt för fond-i-fond-upplägg. Även svenskar som flyttar utomlands berörs av Regeringens beslut eftersom de ofta behåller sina svenska fonder. Fondbolagens Förening har därför arbetat för de minimis-regelns införlivande i svensk lag.¹²²

¹¹⁴ Svenska Bankföreningen m. fl. och VPC AB, *Svensk implementering av sparandedirektivet*, s. 3.

¹¹⁵ Fondbolagens Förening, *Sparandedirektivets undantagsregel*, s. 2.

¹¹⁶ Ur intervju med Hansing på Svenska Bankföreningen och Woods på Handelsbanken.

¹¹⁷ Ur mailkonversation med Löfstedt på Finansdepartementet.

¹¹⁸ Ur mailkonversation med Hansing på Svenska Bankföreningen, 2006-05-17.

¹¹⁹ Fondbolagens Förening, *Sparandedirektivets undantagsregel*, s. 1, 2.

¹²⁰ Ur intervju med Broms på Fondbolagens Förening.

¹²¹ Ur intervju med Larsson på Nordea i Jönköping.

¹²² Ur intervju med Broms på Fondbolagens Förening.

Efter Regeringens beslut att inte införliva regeln har svenska fondbolag arbetat med att bygga upp system som kan urskilja hur stor del av en utdelning som hänför sig till ränta. Uppgifterna kommer att rapporteras till Fondbolagens Förenings driftsorganisation som distribuerar uppgifterna vidare genom det system de använder för dagliga kurser. Rapporteringen sker dagligen eftersom fonder kan säljas när som helst. Uppgifterna vidarebefordras sedan av organisationen till de intressenter i Europa som fondbolagen själva har valt. Enligt Broms kommer administrationen av dessa uppgifter att bli mycket betungande för de svenska fondbolagen. Om räntedelen inte kan urskiljas ska hela beloppet rapporteras eller beskattas, vilket gör att det blir svårt att sälja fonder som inte kan redogöra för denna del.¹²³ Löfstedt hävdar att fondbolagen även om de minimis-regeln införlivats hade behövt bygga ett räknesystem för att kunna beräkna hur stor del av en försäljningslikvid som hänför sig till ränta. Det bör enligt Löfstedt inte vara så svårt att i detta system även inkludera en del som kan räkna ut hur stor del av en utdelning som hänför sig till ränta.¹²⁴ Broms medger att ett system i och för sig hade behövt byggas även om de minimis-regeln införts i svensk lag, men systemet blir nu betydligt mer omfattande än det skulle behöva vara. Dessutom skulle ett införlivande av de minimis-regeln ha underlättat administrationen vid fond-i-fond-upplägg. Detta eftersom den underliggande fondens räntedel av en utdelning då inte skulle ha behövt beaktas vid beräkningen av den överliggande fondens räntedel.¹²⁵

Regeringen har inte angett någon motivering till sitt beslut att inte införliva de minimis-regeln, utan har endast anfört ”De möjligheter i artiklarna [...] 6.6 att begränsa direktivets tillämpningsområde finns inte skäl att använda för Sverige.”¹²⁶ Enligt Broms har det från Regeringens sida uttalats att en anledning till beslutet är att den svenska regeringen har varit drivande till att utveckla sparandedirektivet och att de därför anser det vara olämpligt att införliva ett undantag från direktivets tillämpningsområde.¹²⁷ Direktivets mål är att ränta på sparande ska beskattas.¹²⁸ Eftersom aktiefonder endast till en mycket liten del innehåller räntebärande instrument anser Broms att dessa fonder ligger utanför målets gränser och att de därför bör undantas med de minimis-regeln.¹²⁹

Vi anser att svenska fonder bör vara förmånliga och attraktiva inte bara för svenska investerare utan även för utländska investerare så att kapital lockas till Sverige. Liksom föreningarna anser vi att Regeringens beslut att inte införliva de minimis-regeln medför en konkurrensnackdel för de svenska fonderna på den internationella marknaden. Detta eftersom utländska investerare kan tveka inför ett köp av en fond som är ”in scope”. Svenska fonder har visat sig vara attraktiva vid fond-i-fond-upplägg men de fonder som är aktuella för ett sådant upplägg blir svårare att saluföra då de minimis-regeln inte tillämpas i Sverige. Om skälet till Regeringens beslut endast är att det är olämpligt för Sverige att ta med ett undantag, då Sverige verkat för direktivets införande, är vi starkt kritiska till dess beslut. Vi anser att de minimis-regelns påverkan på de svenska fondbolagen är ett tyngre argument än

¹²³ Ur intervju med Broms på Fondbolagens Förening.

¹²⁴ Ur mailkonversation med Löfstedt på Finansdepartementet.

¹²⁵ Ur mailkonversation med Broms på Fondbolagens Förening.

¹²⁶ Prop. 2004/05:113, s. 29.

¹²⁷ Ur intervju med Broms på Fondbolagens Förening.

¹²⁸ Direktiv 2003/48/EG, art. 1 p. 1.

¹²⁹ Ur intervju med Broms på Fondbolagens Förening.

De minimis-regeln

Sveriges framtoning som lojal medlemsstat. Sveriges ambition att vara drivande i EGs arbete med att hindra skattebortfall är i och för sig berömvärd men vi anser inte att de minimis-regeln försvagar direktivets slagkraft och därför borde undantaget ha införlivats i Sverige.

Ytterligare ett skäl för att införliva de minimis-regeln i svensk lag är enligt vår åsikt att en mer enhetlig tillämpning av gemenskapsrätten är önskvärd då ett av målen med EU är att harmonisera marknaden inom unionen. Eftersom flertalet av medlemsstaterna har valt att implementera regeln anser vi att Sverige bör följa denna utveckling. Enligt Löfstedt kan dock en anledning till att ett direktiv innehåller en valmöjlighet vara att medlemsstaterna inte kunnat enas om en enhetlig linje eller att det inte är nödvändigt att harmonisera gemenskapsrätten i denna del. Med anledning av detta anser Löfstedt att ett förfarande där alla medlemsstater inte väljer att tillämpa samma regel inte kan anses strida mot målet om harmonisering om regeln är valbar.¹³⁰

Efter denna redogörelse för direktivets de minimis-regel går vi nu över till sparandedirektivets implementering i LSK. Vi anser att en diskussion om implementeringen är av intresse eftersom den i vissa delar inte överensstämmer med lagrådsremissen och lagrådets yttrande samt har kritiserats av föreningarna. Vi redogör för sparandedirektivets implementering i kapitel 9.

¹³⁰ Ur mailkonversation med Löfstedt på Finansdepartementet.

9 Sparandedirektivets implementering i LSK

Sparandedirektivet har i Sverige implementerats genom att det i LSKs tolfte kapitel har införts en paragraf som stadgar att artikel 2-15 i direktivet ska gälla som svensk lag.¹³¹ Dessa artiklar innefattar definitioner, inom vilket territorium direktivet ska tillämpas, informationsutbyttets utformning och omfattning, övergångsbestämmelser, regler för de länder som valt att under övergångsperioden tillämpa ett källskatteförfarande och hur källskatten ska delas upp, hur dubbelbeskattning ska undanröjas och regler för överlåtbara skuldebrev. Direktivets mål, regler om införlivande och översyn samt bestämmelser om ikraftträdande och adressater gäller därmed inte som svensk lag.

Implementeringen grundas på Regeringens proposition Skatteadministrativt samarbete i EU.¹³² Lagrådsremissens lagförslag överensstämde med implementeringens slutliga lydelse förutom att Lagrådsremissen hävdade att implementeringen enbart borde gälla för betalningsombud och den behöriga myndigheten.¹³³ Detta kritiserades i Lagrådets yttrande. Enligt Lagrådet skulle inte enbart betalningsombud och den behöriga myndigheten beröras av direktivet. Med anledning av direktivets artikel 14, som handlar om undanröjande av dubbelbeskattning, hävdade Lagrådet att även domstolar kan komma att beröras av direktivet och att implementeringen därför inte bör ange vilka personer direktivet ska gälla för.¹³⁴ Regeringen följde i denna del Lagrådets yttrande och därmed anges det inte i implementeringen vilka personer som omfattas av direktivet.¹³⁵

Lagrådets mening var att direktivet borde ha implementerats genom transformering istället för inkorporering. Ett införlivande genom transformering skulle enligt Lagrådet ha varit lämpligare då direktivet bör vara av intresse för enskilda personer, även om de aktörer som främst berörs är banker, kreditinstitut, värdepappersbolag och skattemyndigheter.¹³⁶ Skälet till den valda metoden för implementering var enligt lagrådsremissen den korta tidsperiod direktivet gav medlemsstaterna att införliva det i nationell lagstiftning.¹³⁷ Trots denna förklaring ställde sig Lagrådet tvivlande inför den valda implementeringsmetoden.¹³⁸

I direktivets artikel 17 föreskrivs att medlemsstaterna innan den första januari 2004 ska ha antagit de lagar och författningar som krävs för att direktivets bestämmelser ska uppfyllas.¹³⁹ En paragraf som stadgar att direktivet ska gälla som svensk lag skulle enligt Lagrådet kunna innebära att artikel 17 i direktivet inte till fullo uppfylls. För att fastställa om så är fallet ansåg Lagrådet att en analys av de lagar och författningar som kommer att gälla vid sidan av direktivet borde göras. Enligt Lagrådet var emellertid den tidsram som uppställts i

¹³¹ LSK (2001:1227), 12 kap. 3 a §.

¹³² Prop. 2003/04:24.

¹³³ Lagrådsremiss, 2003/10/09, s. 4.

¹³⁴ Lagrådets yttrande, *Genomförande av sparandedirektivet*, s. 3.

¹³⁵ LSK (2001:1227), 12 kap. 3 a §.

¹³⁶ Lagrådets yttrande, *Genomförande av sparandedirektivet*, s. 2.

¹³⁷ Lagrådsremiss, 2003/10/09, s. 7.

¹³⁸ Lagrådets yttrande, *Genomförande av sparandedirektivet*, s. 2.

¹³⁹ Direktiv 2003/48/EG, art. 17 p. 1.

direktivet inte tillräcklig för att en sådan analys skulle kunna genomföras. Tidspressen i direktivet var enligt Lagrådet oförklarlig eftersom direktivet inte skulle träda i kraft förrän år 2005.¹⁴⁰ I lagrådsremissen anfördes att Regeringen har för avsikt att undersöka hur direktivet bättre kan införlivas i LSK.¹⁴¹ Denna undersökning resulterade i ytterligare en proposition vilken behandlas i nästa kapitel.

Föreningarna kritiserade även de implementeringen. Ett ikraftträdande av implementeringen innan LSK anpassats till direktivet skulle medföra att de aktörer som omfattas av direktivets kontrolluppgiftsskyldighet inte har klara riktlinjer om hur de ska agera.¹⁴²

Enligt vår åsikt medför den valda implementeringsmetoden stor osäkerhet om vilka ytterligare skyldigheter att lämna kontrolluppgift som direktivet medför. I vår svenska lagstiftning finns det i LSK ett omfattande regelverk om kontrolluppgiftsskyldighet och det är oklart i vilka delar reglerna även täcker direktivets bestämmelser. I mars 2005 presenterade Regeringen ytterligare en proposition, Sparandedirektivet och kontrolluppgifter. I propositionen föreslås ett antal kompletteringar av LSK varav några föranleds av sparandedirektivet.¹⁴³ Avsnitt 10 behandlar de ändringar som föranletts av propositionen och som anknyter till sparandedirektivet samt två undantag från kontrolluppgiftsskyldigheten som finns i LSK.

¹⁴⁰ Lagrådets yttrande, *Genomförande av sparandedirektivet*, s. 3.

¹⁴¹ Lagrådsremiss, 2003/10/09, s. 7, 8.

¹⁴² Svenska Bankföreningen m. fl., *Finansdepartementets promemoria om sparandedirektivet och kontrolluppgifter*, s. 2.

¹⁴³ Prop. 2004/05:113.

10 Ändringar och undantag i LSK

De betalningsmottagare som berörs av direktivets kontrolluppgiftsskyldighet i Sverige är de som enligt inkomstskattelagen anses som begränsat skattskyldiga. Detta följer av direktivets artikel 8 där det föreskrivs att betalningsombudets skyldighet att lämna kontrolluppgifter träder in när betalningsmottagaren har hemvist i en annan medlemsstat än den där betalningsombudet är etablerat.¹⁴⁴ Begränsat skattskyldig i Sverige är den som inte är obegränsat skattskyldig.¹⁴⁵ Detta innebär att personer som inte är bosatta i Sverige, personer som inte stadigvarande vistas i Sverige och personer som inte har väsentlig anknytning och tidigare har varit bosatta i Sverige anses som begränsat skattskyldiga.¹⁴⁶ Dessa personer har således hemvist i en annan stat och om staten är medlem i EU kan personen omfattas av direktivets kontrolluppgiftsskyldighet.

10.1 Ändringar i LSK föranledda av proposition 2004/05:113

Redan innan LSK ändrades med anledning av proposition 2004/05:113 föreskrevs att begränsat skattskyldiga skulle lämna kontrolluppgift enligt kapitel 6 och kapitel 8 paragraf 1-6 LSK.¹⁴⁷ Kapitel 6 reglerar kontrolluppgifter i inkomstslaget tjänst och kapitel 8 paragraf 1-6 reglerar kontrolluppgifter om räntor och fordringsrätter. Med anledning av Regeringens proposition har kontrolluppgiftsskyldigheten för begränsat skattskyldiga utvidgats i LSK.¹⁴⁸ Det framgår emellertid inte vilka ändringar som hänför sig till direktivet och vilka ändringar som görs på Regeringens egna initiativ.

Utvidgningen innebär att begränsat skattskyldiga ska lämna kontrolluppgift om avkastning och innehav av delägarätter (kap. 9 LSK), avyttring av dessa tillgångar (kap. 10 LSK) samt överlåtelse av privatbostadsrätt (kap. 11, 2 § LSK) och överlåtelse av andelar i företag liknande privatbostadsföretag (kap. 11, 2 a § LSK). Utvidgningen beror bland annat på att direktivets räntebegrepp är vidare än vår svenska definition. Avkastning enligt kapitel 9 och 10 kan även omfattas av direktivets räntebegrepp. Med anledning av detta var det nödvändigt att utöka kontrolluppgiftsskyldigheten för begränsat skattskyldiga till dessa kapitel.¹⁴⁹

Även efter det att kapitel 9 och 10 LSK blivit tillämpliga för begränsat skattskyldiga var direktivets räntebegrepp vidare än LSKs definition. Ytterligare ändringar i lagen var därför nödvändiga. I avsnitt 10.2 går vi igenom det svenska räntebegreppet och hur begreppet har utvidgats i LSK.

¹⁴⁴ Direktiv 2003/48/EG, art. 8 p. 1.

¹⁴⁵ IL (1999:1229) 3 kap. 17 §.

¹⁴⁶ IL (1999:1229) 3 kap. 3 §.

¹⁴⁷ LSK (2001:1227), 12 kap. 2 § tidigare lydelse.

¹⁴⁸ LSK (2001:1227), 12 kap. 2 §.

¹⁴⁹ Prop. 2004/05:113, s. 29.

10.2 Det svenska räntebegreppet

Åttonde kapitlet i LSK stadgade tidigare att kontrolluppgift skulle lämnas för ränteinkomster och fordringsrätter.¹⁵⁰ Vad som avses med ränteinkomst finns inte klart definierat i lagen. En extensiv tolkning av begreppet ränta omfattar i Sverige all avkastning som kan hänföras till fordringar. Tolkas begreppet snävt omfattas avkastning på fordringar där avkastningen beräknas efter kredittiden och kreditbeloppet.¹⁵¹ Ett tillvägagångssätt inom skatterätten är att skilja mellan ränta och kapitalvinst. Som kapitalvinst har då ansetts sådan avkastning som inte kan beräknas utifrån ett låneavtal eller annan kapitalvinst som inte beror på låneavtalet.¹⁵² Ränta omfattar övriga avkastningar. En annan uppdelning är att till kapitalvinst räkna avkastning som inte kan beräknas i förväg medan ränta omfattar en värdestegring som kan förutses.¹⁵³ En löpande avkastning som garanterar viss avkastning, till exempel tre procent, anses till denna del som ränta. Avkastning utöver garanterat belopp betraktas som annan inkomst på grund av innehav av tillgångar.¹⁵⁴ Den svenska definitionen av ränta är således oklar och det är svårt att säga exakt vad som omfattas.

Efter Regeringens proposition har LSK ytterligare anpassats till sparandedirektivets räntebegrepp. Idag ska kontrolluppgift nämligen inte bara lämnas för ränteinkomster och fordringsrätter. Utöver dessa ska kontrolluppgift lämnas för annan avkastning än kapitalvinst om avkastningen härrör från fordringsrätten. En förutsättning är att avkastningen är en inkomst som hör till inkomstslaget kapital.¹⁵⁵ I lagen finns undantag från skyldigheten att lämna kontrolluppgift. Dessa undantag och deras förhållande till sparandedirektivet behandlas i avsnitt 10.3.

10.3 Undantag i LSK från direktivets kontrolluppgiftsskyldighet

I kapitel 8 paragraf 4 LSK finns ett undantag som stadgar att kontrolluppgift om ränta och fordringsrätt inte behöver lämnas för konton som öppnats före den 1 januari 1985. Detta gäller om det inte finns några uppgifter om kontoinnehavarens personnummer och räntan understiger 100 kronor per år. Innehas kontot av två eller flera personer gemensamt undantas sådana konton där räntan understiger 100 kronor per innehavare och år.¹⁵⁶ Enligt Edlund är de konton som omfattas av 100-kronorsgränsen inte av vikt för informationsutbytet men medger att gränsen inte överensstämmer med sparandedirektivets krav. Små belopp kan dock vara intressanta då de indikerar att det finns en underliggande tillgång.¹⁵⁷ Hansing framhåller att gränser som 100-kronorsgränsen är nödvändiga av administrativa skäl. Enligt Hansing beror avsaknaden av ett minimibelopp i direktivet på att direktivtexten

¹⁵⁰ LSK (2001:1227), 8 kap. 1 § tidigare lydelse.

¹⁵¹ RÅ 1997:44, s. 251.

¹⁵² Prop. 1989/90:110, s. 459.

¹⁵³ RÅ 1997:44, s. 251 och RÅ 2001:21 I, s. 126.

¹⁵⁴ RÅ 2003:48, s. 240.

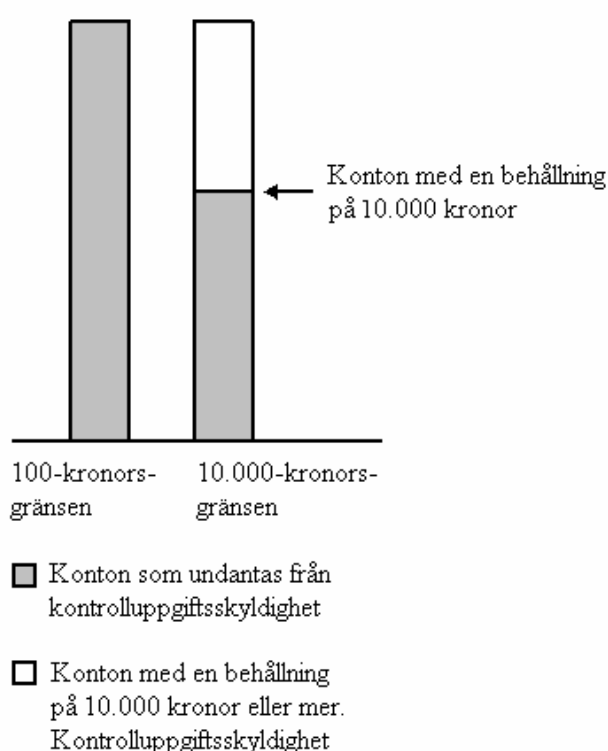
¹⁵⁵ LSK (2001:1227), 8 kap. 1 §.

¹⁵⁶ LSK (2001:1227), 8 kap. 4 § p. 1, 2.

¹⁵⁷ Ur intervju med Edlund på Skatteverket.

tidigt lästes eftersom texten behövdes vid förhandlingar med tredje länder. En annan synpunkt är att det är lättare att rapportera alla räntebetalningar eftersom det medför ett visst arbete att urskilja de konton som omfattas av 100-kronorsgränsen.¹⁵⁸

Kontrolluppgift behöver inte heller lämnas om räntan på konton som öppnats efter den 1 januari 1985 om räntan understiger 100 kronor per år. För att kontrolluppgift inte ska behöva lämnas krävs dock att fordringsrättens belopp understiger 10.000 kronor. Överstiger fordringsrätten detta belopp måste kontrolluppgift lämnas även om räntan understiger 100 kronor.¹⁵⁹ 10.000-kronorsgränsen ska tillämpas från och med taxeringsåret 2007¹⁶⁰ och baseras på Regeringens proposition 2004/05:113. I den föreslås en beloppsgräns på 10.000 kronor för fordringsrätter eftersom konton av denna storlek påverkar Skatteverkets beräkning av skattepliktig förmögenhet. Avsikten med 10.000-kronorsgränsen är att täcka in konton som klassas som framtidskonton, fasträntekonton och liknande.¹⁶¹ Dessa konton är uppbyggda på så sätt att räntan utbetalas först när kontot avslutas.¹⁶² Ursprungligen var gränsen tänkt att sättas vid 1.000 kronor, vilket kritiserades av föreningarna.¹⁶³

¹⁵⁸ Ur intervju med Hansing på Svenska Bankföreningen och Woods på Handelsbanken.

¹⁵⁹ LSK (2001:1227), 8 kap. 4 § p. 2.

¹⁶⁰ SFS 2005:344.

¹⁶¹ Prop. 2004/05:113, s. 38.

¹⁶² Ur intervju med Hansing på Svenska Bankföreningen och Woods på Handelsbanken.

¹⁶³ Svenska Bankföreningen m. fl., *Finansdepartementets promemoria om sparandedirektivet och kontrolluppgifter*, s. 3.

¹⁶⁴ Figur av författarna. Staplarna visar inte ett korrekt förhållande mellan antal konton som omfattas av respektive gräns, utan illustrerar endast hur beloppsgränserna påverkar kontrolluppgiftsskyldigheten.

samtidigt som det i LSK nu finns en bestämmelse som stadgar att kontrolluppgift inte måste lämnas för konton med en behållning som understiger 10.000 kronor då räntan på kontot understiger 100 kronor. Föreningarna anser i och för sig att de konton som omfattas av 10.000-kronorsgränsen inte bör omfattas av kontrolluppgiftsskyldighet eftersom de är av en sådan art att de ofta står orörda under flera år och har låg ränta. En kontrolluppgiftsskyldighet för dessa konton skulle enligt föreningarna innebära att bankerna belastas med onödiga kostnader i form av till exempel porto, eftersom kunderna måste upplysas om kontrolluppgiften.¹⁶⁵

Eftersom det i sparandedirektivet inte finns något undantag för konton med en viss ränta och en viss behållning anser vi att 100-kronorsgränsen och 10.000-kronorsgränsen i LSK inte är förenliga med sparandedirektivet. En konsekvens av detta kan bli att antingen kommissionen eller en annan medlemsstat väcker talan vid EG-domstolen, enligt det tillvägagångssätt som redogörs för i kapitel 2. Det finns flera miljoner konton som i och med 100-kronorsgränsen undgår kontrolluppgiftsskyldigheten. Skulle 100-kronorsgränsen visa sig vara oförenlig med direktivet och därmed upphävas så skulle stora merkostnader drabba banker och andra företag i Sverige som omfattas av kontrolluppgiftsskyldigheten.¹⁶⁶ Med detta i åtanke anser vi att 100-kronorsgränsen och 10.000-kronorsgränsen bör kvarstå men att ett sådant undantag bör införas i alla stater som omfattas av direktivet. Tillåts medlemsstaterna behålla nationella regler som begränsar kontrolluppgiftsskyldigheten anser vi att direktivets slagkraft minskar då risk finns att vissa stater sätter en hög beloppsgräns och därmed undantar konton av betydelse. Detta kan inte vara förenligt med direktivets mål och vi anser därför att frågan bör regleras i direktivet.

Efter implementeringen av sparandedirektivet i LSK och de ändringar i lagen som beskrivs i detta kapitel har de svenska bankerna och Skatteverket anpassat sig för att uppfylla de nya kraven. I följande kapitel beskrivs det arbete som banker och Skatteverket har föranletts med anledning av de nya reglerna.

¹⁶⁵ Svenska Bankföreningen m. fl., *Riksskatteverkets framställning med förslag till ändringar i lagen (2001:1227) om självdeklarationer och kontrolluppgifter (LSK)*, s. 2.

¹⁶⁶ Svenska Bankföreningen m. fl., *Finansdepartementets promemoria om sparandedirektivet och kontrolluppgifter*, s. 3.

11 Kontrolluppgiftsskyldigheten i praktiken

Den kontrolluppgiftsskyldighet som föreskrivs i sparandedirektivet har föranlett merarbete för de svenska bankerna vilket beskrivs i avsnitt 11.1. Efterföljande avsnitt behandlar föreningarnas syn på införandet av skatteregistreringsnummer och det arbete som de svenska bankerna har föranletts med anledning av införandet. Skatteverkets arbete med anledning av sparandedirektivet behandlas i avsnitt 11.3.

11.1 Bankernas kontrolluppgiftsskyldighet

De svenska bankerna erhåller den information om kunderna som behövs för att uppfylla LSKs kontrolluppgiftsskyldighet från sina kunder. Information finns även tillgänglig för bankerna i folkbokföringsregistret. En sammanställning innehållande bland annat uppgifter om ränta skickas varje årsskifte ut till kunderna. På sammanställningen står det även att uppgifterna sänds vidare till Skatteverket och kunderna informeras på så sätt om bankernas kontrolluppgiftsskyldighet. Uppgifterna vidarebefordras automatiskt till Skatteverket.¹⁶⁷

På Nordea får begränsat skattskyldiga som ska öppna en ny förbindelse med banken fylla i en blankett där de intygar att de är begränsat skattskyldiga i Sverige. Intyget är utarbetat i samråd med Skatteverkets huvudkontor. De uppgifter som ska fyllas i är namn, svenskt personnummer om kunden har ett sådant, kundens adress i hemviststaten samt utländskt skatteregistreringsnummer alternativt födelseort och födelsedatum. Kunden får även kryssa i en ruta för att bekräfta att han är begränsat skattskyldig i Sverige. Denna rutin har Nordea tillämpat under det senaste decenniet.¹⁶⁸

Enligt Woods har Handelsbanken arbetat för att komplettera de uppgifter som banken har om sina begränsat skattskyldiga kunder.¹⁶⁹ Enligt Skatteverket bör de aktörer som ska lämna kontrolluppgifter vid taxeringen år 2006 från och med den 1 januari 2004 ha samlat in uppgifter om betalningsmottagares utländska skatteregistreringsnummer eller motsvarande.¹⁷⁰ Handelsbanken skickade ut en blankett till cirka 60 000 kunder där kunderna ombads att fylla i uppgifter som bekräftar att de har begränsad skatterättslig hemvist i Sverige. Handelsbanken skickade sedan ut två påminnelser till de kunder som inte skickat in blanketten och meddelade att utebliven uppgift skulle medföra att kunden av Handelsbanken i fortsättningen kommer att behandlas som obegränsat skattskyldig. Woods hävdar att om kunderna inte kan intyga att de är begränsat skattskyldiga så ska de behandlas som obegränsat skattskyldiga enligt bankernas överenskommelse med Skatteverket.¹⁷¹

¹⁶⁷ Ur intervju med Larsson på Nordea i Jönköping.

¹⁶⁸ Nordeas blankett *Intyg om begränsad skattskyldighet i Sverige – fysisk person*.

¹⁶⁹ Ur intervju med Hansing på Svenska Bankföreningen och Woods på Handelsbanken.

¹⁷⁰ RSVs skrivelse, *Tillämpning av EU:s sparandedirektiv samt 12 kap. 2–3 §§ lagen om självdeklarationer och kontrolluppgifter*.

¹⁷¹ Ur intervju med Hansing på Svenska Bankföreningen och Woods på Handelsbanken.

11.2 Införandet av skatteregistreringsnummer i Sverige

Föreningarna kritiserade införandet av skatteregistreringsnummer i LSK. De hävdade att det inte vore möjligt för de institut som berörs av kontrolluppgiftsskyldigheten att i sina datasystem lägga in skatteregistreringsnummer från hela världen.¹⁷² Skatteregistreringsnumren kan vara av olika längd och innehålla både siffror och bokstäver. Enligt föreningarna skulle en inmatning i bankers och andra värdepappersinstituts datasystem av de skatteregistreringsnummer som används i andra stater leda till att all kontroll av våra svenska personnummer slås ut. För att undvika detta måste ett särskilt system skapas för varje stats modell av skatteregistreringsnummer. Ett sådant system har skapats för de skatteregistreringsnummer som lämnas av Internal Revenue Service, den amerikanska skattemyndigheten. Föreningarna framhöll att detta har föranlett stora kostnader och ställde sig negativa till ett upprättande av liknande system för alla de stater i vilka föreningarna har kunder.¹⁷³

Nordea har löst problemet med de utländska skatteregistreringsnumren genom att lägga till ett nytt fält som heter ”övrig information” i sina system. Fältet för personnummer kunde inte användas då det är uppbyggt för att ta emot tiosiffriga personnummer.¹⁷⁴ Även Handelsbanken har löst frågan genom att lägga till ett nytt fält. Woods uppger att Handelsbanken med anledning av detta har fått bygga om sina system eftersom det ursprungliga systemet inte hade några öppna fält där skatteregistreringsnummer av olika sammansättning kunde matas in. Handelsbankens system består av ett flertal olika delar som rapporterar till ett huvudsystem. Ombyggnaden var därför en komplicerad och kostsam process.¹⁷⁵ Svenska Bankföreningen hade ett förslag som innebar att de begränsat skattskyldiga som finns i Sverige och som ska uppge skatteregistreringsnummer kunde tilldelas ett samordningsnummer, uppställt på samma sätt som ett personnummer, och på så sätt skulle numren enkelt kunna matas in i bankernas fält för personnummer. Förslaget godtogs emellertid inte av Skatteverket.¹⁷⁶

Enligt Hansing har vissa medlemsstater uppgett att de inte kommer att bemöda sig med att ta in skatteregistreringsnummer eftersom de inte har hunnit utbilda personal för det. Vissa stater har fått skapa helt nya nummer som skatteregistreringsnummer.¹⁷⁷ Dessa nummer tilldelas av den behöriga myndigheten i respektive medlemsstat.¹⁷⁸ Gemene man har ofta ingen vetskap om vilket nummer som är dennes skatteregistreringsnummer och problem kan därmed uppstå vid uppgiftslämnandet.¹⁷⁹ I Sverige finns inte något unikt nummer som används endast för att identifiera skattebetalare. I stället används i Sverige personnumret som ett underordnat skatteregistreringsnummer.¹⁸⁰ Hansing framhåller att merparten av de

¹⁷² Svenska Bankföreningen m. fl., *Departementspromemorian en ny lag om självdeklarationer och kontrolluppgifter*, s. 2.

¹⁷³ Svenska Bankföreningen m. fl., *Lagrådsremissen om ny lag om självdeklarationer och kontrolluppgifter*, s. 4, 5.

¹⁷⁴ Ur intervju med Larsson på Nordea i Jönköping.

¹⁷⁵ Ur intervju med Hansing på Svenska Bankföreningen och Woods på Handelsbanken.

¹⁷⁶ Ur intervju med Hansing på Svenska Bankföreningen och Woods på Handelsbanken.

¹⁷⁷ Ur intervju med Hansing på Svenska Bankföreningen och Woods på Handelsbanken.

¹⁷⁸ Ur intervju med Edlund på Skatteverket.

¹⁷⁹ Ur intervju med Hansing på Svenska Bankföreningen och Woods på Handelsbanken.

¹⁸⁰ EBF Fiscal Committee, *Report on Customers' Identification Requirements in the Context of the Savings Taxation Directive*, s. 96.

svenskar som kommer att behöva uppge sitt skatteregistreringsnummer utomlands inte känner till att personnumret fungerar som ett sådant. Emellertid kommer dessa personer sannolikt att uppge sitt personnummer då det är det enda nummer som används i Sverige för identifiering.¹⁸¹

11.3 Skatteverkets hantering av kontrolluppgifter

Från och med 2006 års taxering har fyra nya fält lagts till på Skatteverkets kontrolluppgiftsblanketter. I dessa fält ska utländskt skatteregistreringsnummer, landskod för utländskt skatteregistreringsnummer alternativt födelseort och landskod för födelseland fyllas i. Anges ej utländskt skatteregistreringsnummer i betalningsmottagarens pass eller annan giltig handling ska istället uppgifterna kompletteras med födelsedatum, i fältet för personnummer, och födelseort. Eftersom personnummerfältet är anpassat efter formatet för svenska tiosiffriga personnummer sätts de fyra sista siffrorna efter födelsedatumet till 0. Namn, adress, postnummer och postadress ska anges enligt tidigare års format. Landskoden för utländskt skatteregistreringsnummer ska anges med två bokstäver. Denna landskod är koden för den stat där betalningsmottagaren har sin skatterättsliga hemvist.¹⁸²

Om de kontrolluppgifter som Skatteverket mottar från en behörig myndighet i en annan medlemsstat inte är fullständiga, vilket enligt Jakobsson ofta är fallet, vänder sig Skatteverket till medlemsstaten i fråga. En förutsättning är att den information som har skickats är så bristfällig att det inte går att identifiera betalningsmottagaren, eller att information om betalningsombudet saknas. Av betydelse är även uppgifter om det belopp som utbetalats. I de flesta fall medför bristfälliga uppgifter inga större problem för Skatteverket och under sådana omständigheter vidtas inga åtgärder.¹⁸³ Enligt en skrivelse från Skatteverket (dåvarande Riksskatteverket) år 2003 kan uppgifter om födelseort tills vidare utelämnas om en sådan uppgift kräver stora administrativa åtgärder hos banken då ett nytt konto ska öppnas.¹⁸⁴

Det är ingen tvekan om att de svenska bankerna och Skatteverket har fått arbeta för att uppfylla sparandedirektivets kontrolluppgiftsskyldighet. Även de svenska fondbolagen har föranletts arbeta med anledning av Regeringens beslut att inte införliva de minimis-regeln. Vilka kostnader dessa aktörer skulle komma att få med anledning av sparandedirektivets införande rådde det emellertid delade meningar om. I kapitel 12 utreder vi vilka kostnader dessa aktörer nu har fått och eventuellt kommer att få, samt vad dessa kostnader hänför sig till.

¹⁸¹ Ur intervju med Hansing på Svenska Bankföreningen och Woods på Handelsbanken.

¹⁸² SKVs skrivelse, *Utökad uppgiftsskyldighet enligt 12 kap. 2, 3 och 3 a §§ lagen (2001:1227) om självdeklarationer och kontrolluppgifter (LSK) fr. o. m. 2006 års taxering.*

¹⁸³ Ur mailkonversation med Jakobsson på Skatteverket i Östersund.

¹⁸⁴ RSVs skrivelse, *Tillämpning av EU:s sparandedirektiv samt 12 kap. 2–3 §§ lagen om självdeklarationer och kontrolluppgifter.*

12 Kostnader föranledda av sparandedirektivet

I proposition 2003/04:24 stadgas att sparandedirektivets införande inte kommer att medföra några kostnader för det allmänna.¹⁸⁵ Enligt proposition 2004/05:113 är det svårt att beräkna vilka kostnader betalningsombuden får med anledning av direktivet eftersom de flesta betalningsombud redan innan direktivets ikraftträdande var kontrolluppgiftsskyldiga enligt LSK. Regeringen hävdar att införandet av 10.000-kronorsgränsen, som innebär en utvidgning av kontrolluppgiftsskyldigheten, endast kommer att medföra en marginell arbetsinsats till en obetydlig kostnad för betalningsombuden. Detta gäller även det arbete och de kostnader som betalningsombuden kan få då deras kontrolluppgiftsskyldighet avseende begränsat skattskyldiga utökas.¹⁸⁶ Regeringen gör ingen bedömning av vilka kostnader som sparandedirektivets införande totalt kommer att medföra för de svenska betalningsombuden och de svenska fondbolag som omfattas av direktivet. Woods framhåller dock att det är en part, bankerna, som står för kostnaderna och en annan part som får alla intäkter.¹⁸⁷

I avsnitt 12.1 och 12.2 redogör vi för de kostnader som banker och Skatteverket fått med anledning av direktivet. De kostnader som de svenska fondbolagen har fått med anledning av Regeringens beslut att inte införliva de minimis-regeln redogörs för i avsnitt 12.3.

12.1 Bankernas kostnader

Sparandedirektivets införande har för Handelsbanken medfört kostnader för systemändringar, vilket särskilt inkluderar bankens arbete med att anpassa systemet för rapportering av skatteregistreringsnummer. Kostnader har även uppstått vid bankens distribuering av information om sparandedirektivet till sina kunder. Ytterligare kostnader har uppstått då banken har kompletterat ofullständig information om begränsat skattskyldiga. Sammanlagt uppgår dessa kostnader till cirka 1.500.000 kronor. Då är inte kostnader för till exempel utbildning av personal, arbetstid som används för att svara på frågor från kunder samt lön och arbetsgivaravgifter för den personal som arbetat med att utreda sparandedirektivets följd för banken medräknade. Den angivna summan är därför lågt räknad enligt Woods.¹⁸⁸

Innan 10.000-kronorsgränsen fastställts till detta belopp var Finansdepartementets förslag en gräns på 1.000 kronor. Förslaget kritiserades av föreningarna eftersom en sådan utvidgning av kontrolluppgiftsskyldigheten skulle medföra kostnader av betydande storlek för banker och andra betalningsombud som därmed ska lämna kontrolluppgift på dessa konton.¹⁸⁹ Enligt Woods trodde Handelsbanken att 10.000-kronorsgränsens införande skulle förorsaka banken stora kostnader. Efter en utredning visade det sig dock att det inte var så problematiskt för Handelsbanken att urskilja de konton som i och med den nya gränsens

¹⁸⁵ Prop. 2003/04:24, s. 14.

¹⁸⁶ Prop. 2004/05:113, s. 56, 57.

¹⁸⁷ Ur intervju med Hansing på Svenska Bankföreningen och Woods på Handelsbanken.

¹⁸⁸ Ur intervju med Hansing på Svenska Bankföreningen och Woods på Handelsbanken.

¹⁸⁹ Svenska Bankföreningen m. fl., *Finansdepartementets promemoria om sparandedirektivet och kontrolluppgifter*, s. 3.

införande omfattades av kontrolluppgiftsskyldighet. Gränsen har därför inte medfört kostnader av betydande storlek för banken.¹⁹⁰

12.2 Skatteverkets kostnader

Skatteverkets införande av skatteregistreringsnummer i sina system beräknades ta mellan 500 och 1.000 IT-timmar i anspråk och kostnaderna beräknades rymmas inom Skatteverkets budget.¹⁹¹ Enligt Edlund har emellertid införandet av skatteregistreringsnummer inte ännu medfört några större förändringar i Skatteverkets datasystem. Detta eftersom Sverige redan innan direktivets införande använde sig av det tekniska formatet som används inom OECD, vilket liknar det format som ska användas vid informationsutbytet. Edlund anser att Skatteverkets kostnader för informationsutbytet ligger framöver. En utvecklingskostnad kommer att uppstå då det gamla formatet ska bytas ut mot det nya formatet FISC 153. Utbytet ska ha skett år 2008 i samtliga medlemsstater. Exakt hur stor denna kostnad kommer att bli för Sverige är ännu inte fastställt.¹⁹²

Skatteverket har ett flertal anställda som arbetar med det internationella utbyte av kontrolluppgifter som hör till direktbeskattningens område. En anställd arbetar med administrationen av sparandedirektivet. Till sin hjälp har denne ett antal tekniker som ansvarar för inmatningen av kontrolluppgifter i det tekniska formatet.¹⁹³ I Östersund finns en grupp som sedan fyra år tillbaka arbetar med utländska kontrolluppgifter. Denna grupp ska även ta hand om de kontrolluppgifter som lämnas inom ramen för sparandedirektivet.¹⁹⁴ Den tid som ovanstående personer lägger ned på arbete relaterat till sparandedirektivet blir en kostnad i form av lön och arbetsgivaravgifter. Skatteverket har inte anställt någon extra personal med anledning av direktivets införande. Enligt Edlund beror detta på att direktivet inte har medfört särskilt mycket merarbete för Skatteverket eftersom vi i Sverige redan har ett väl uppbyggt kontrolluppgiftssystem. Vissa kostnader kommer enligt Edlund att följa av den tid som Skatteverket får lägga ned på administration av inkommande kontrolluppgifter samt för de rättelser som förväntas bli nödvändiga.¹⁹⁵

Om de minimis-regeln skulle ha införts i Sverige så skulle Skatteverkets direkta rapporteringskostnad ha minskat. Den kostnad som Skatteverket får med anledning av frågor och behov av kompletterande information skulle även den ha minskat enligt föreningarna och VPC AB.¹⁹⁶ Enligt Edlund är det möjligt att Skatteverkets kostnader skulle ha blivit något mindre om de minimis-regeln hade införlivats i svensk lag, men han tror inte att merkostnaden för Regeringens beslut kommer att bli särskilt stor.¹⁹⁷

¹⁹⁰ Ur intervju med Hansing på Svenska Bankföreningen och Woods på Handelsbanken.

¹⁹¹ Finansdepartementet, *Skyldighet för dem som lämnar förenklad skattedeklaration att uppge utländskt skatteregistreringsnummer eller motsvarande samt medborgarskap när betalningsmottagaren är begränsat skattskyldig*, s. 6.

¹⁹² Ur intervju med Edlund på Skatteverket i Solna.

¹⁹³ Ur intervju med Edlund på Skatteverket i Solna.

¹⁹⁴ Ur mailkonversation med Jakobsson på Skatteverket i Östersund.

¹⁹⁵ Ur intervju med Edlund på Skatteverket i Solna.

¹⁹⁶ Svenska Bankföreningen m. fl. och VPC AB, *Svensk implementering av sparandedirektivet*, s. 3.

¹⁹⁷ Ur intervju med Edlund på Skatteverket i Solna.

12.3 Fondbolagens kostnader

För de svenska fondbolagen har beslutet att inte införliva de minimis-regeln medfört att de måste bygga system som inte endast kan räkna ut hur stor del av en försäljningslikvid som hänför sig till ränta utan även räntedelen av en utdelning från en aktiefond. Det finns risk för att vissa fondbolag kommer att få betydande kostnader på grund av dessa system enligt Broms. Sparandedirektivet kräver inte att fondbolagen ska bygga sådana system, men om fondbolagen inte kan urskilja hur stor del av en utdelning eller en försäljningslikvid som är ränta, så beskattas eller skickas information om hela beloppet, vilket gör fonden mycket oattraktiv. För att de svenska fondbolagen ska kunna saluföra sina fonder utomlands är därför ett sådant system nödvändigt. Hur mycket införandet av dessa system kommer att kosta de svenska fondbolagen är enligt Broms för tidigt att säga.¹⁹⁸ Löfstedt hävdar dock att det faktum att fondbolagen skulle ha behövt bygga liknande system även om de minimis-regeln införts innebär att Regeringens beslut inte bör leda till särskilt stora merkostnader för fondbolagen.

Regeringens beslut att inte införliva de minimis-regeln medför även uteblivna intäkter för de svenska fondbolagen då deras aktiefonder blir svårare att sälja utomlands. Hur stora dessa intäkter skulle ha varit är enligt Broms omöjligt att uppskatta, men de är sannolikt inte av obetydlig storlek.¹⁹⁹ Fondbolagen måste ge sina kunder information om konsekvenserna av Regeringens beslut att inte införliva de minimis-regeln. Förmedlingen av denna information kommer att medföra kostnader för fondbolagen enligt föreningarna och VPC AB.²⁰⁰

Trots Regeringens ståndpunkt att sparandedirektivet inte kommer att medföra några kostnader för svenska aktörer har både de svenska bankerna och de svenska fondbolagen således föranletts kostnader. Även Skatteverket kommer att få kostnader när det gamla tekniska formatet ska bytas ut mot FISC 153. Idag finns få uppgifter om exakt hur stora kostnader dessa aktörer har föranletts med anledning av direktivets införande men vi håller det för troligt att kostnaderna sammantaget är av betydande storlek. Med detta i åtanke går vi nu över till att utreda nyttan med sparandedirektivet i kapitel 13.

¹⁹⁸ Ur intervju med Broms på Fondbolagens Förening.

¹⁹⁹ Ur intervju med Broms på Fondbolagens Förening.

²⁰⁰ Svenska Bankföreningen m. fl. och VPC AB, *Svensk implementering av sparandedirektivet*, s. 3.

13 Nyttan med sparandedirektivet

Enligt Skatteverket (dåvarande Riksskatteverket) har möjligheterna att utanför lagens ramar utnyttja de skillnader som finns mellan olika staters skattesystem och skattesatser ökat. Detta framgår av Skatteverkets rapport *Oroliga skattebaser* från år 2002. Anledningen till denna slutsats var att rörligheten på den internationella marknaden hade ökat. För Sveriges del beräknades det skattebortfall som följer av att skattebetalare placerar sina tillgångar utomlands till minst 8 miljarder kronor. Skattefusket i de nordiska länderna antogs ändå vara förhållandevis litet vilket beror på att dessa länder har väl utbyggda kontrolluppgiftssystem. I andra länder som inte har väl utbyggda system för kontrolluppgifter är det lättare att undanhålla kapital från skattemyndigheten. Vid den tidpunkt som rapporten *Oroliga skattebaser* presenterades var sparandedirektivet endast ett förslag framlagt av EU, vilket förväntades leda till en effektiv beskattning av ränteinkomster genom informationsutbyte mellan berörda stater.²⁰¹ Idag arbetar Skatteverket med förberedelserna inför det första informationsutbytet.²⁰²

Edlund anser att sparandedirektivet kommer att leda till en ökning av skatteintäkter för Sverige eftersom Skatteverkets rapport har visat att det skattebortfall som Sverige förorsakas av placeringar i utlandet är av betydande storlek. Enligt Edlund är den stora vinsten med sparandedirektivet att det kan ha en preventiv effekt då betalningsmottagare görs medvetna om att Skatteverket får information om deras placeringar utomlands. Han framhåller dock att de sparare som ändå har för avsikt att undanhålla sina inkomster från Skatteverket fortfarande kan kringgå direktivet. Ett möjligt scenario är att de placerar sina tillgångar i andra typer av sparande som inte omfattas av direktivets tillämpningsområde, ett annat alternativ är att de söker sig till de skatteparadis som inte omfattas av direktivet. Eftersom informationsutbytet inleds i år anser Edlund att det är svårt att säga ännu vilka effekter sparandedirektivet kommer att ge.²⁰³

Enligt Rädler, professor emeritus i internationell företagsbeskattning, kommer direktivets omedelbara effekter att vara ganska små. Direktivet innehåller flera kryphål, till exempel undantaget för överlåtbara skuldebrev, och de som vill undgå den kontrolluppgiftsskyldighet som föreskrivs i direktivet har haft tillräckligt med tid på sig för att hitta dessa kryphål. Rädler hävdar att direktivet är mer en politisk framgång än en källa till skatteintäkter.²⁰⁴

²⁰¹ Sammanfattning av RSV:s rapport 2002:2, *Oroliga skattebaser*.

²⁰² Ur intervju med Edlund på Skatteverket i Solna.

²⁰³ Ur intervju med Edlund på Skatteverket i Solna.

²⁰⁴ Rädler, *Comments on the Directive 2003/48/EC on the Taxation of Savings*, s. 679.

14 Avslutande analys och slutsatser

I detta kapitel analyseras arbetet utifrån det syfte som uppställs i inledningskapitlet. Eftersom syftet är indelat i två delar kommer även detta kapitel att delas in i två avsnitt där de olika syftena besvaras.

14.1 Överensstämmer den svenska implementeringen av sparandedirektivet och LSK med sparandedirektivet?

När en nationell lag bryter mot ett direktiv eller när ett direktiv inte har implementerats eller har implementerats på ett felaktigt sätt kan medlemsstaten ställas inför rätta vid EG-domstolen. Sparandedirektivet stadgar att medlemsstaterna ska anta de lagar och författningar som krävs för att uppfylla direktivet. Enligt vår åsikt uppfyller inte sparandedirektivets implementering i Sverige detta krav. Vi skulle ha föredragit en implementering genom transformering istället för den inkorporering som har gjorts i kapitel 12 paragraf 3 a LSK. Den analys som har gjorts för att förbättra den första implementeringen behandlar delvis sparandedirektivet, delvis andra ändringar som Regeringen ville göra i LSK. Det framgår inte vilka ändringar som har föranletts av direktivet och vilka ändringar som Regeringen själv ville göra. Analysen klargör inte vilka regler i LSK som överlappar direktivets bestämmelser och bör därför i denna del kompletteras. Vi anser att ändringarna skapar förvirring, särskilt då vissa bestämmelser motsvarar direktivets föreskrifter och andra strider mot direktivet. Därför anser vi att den svenska implementeringen och de lagändringar som gjorts i LSK inte uppfyller direktivets krav och bör ses över då det är av största vikt att lagen är klar och tydlig.

Sverige kommer att lämna kontrolluppgifter för hela år 2005 trots att informationsutbytet enligt direktivet endast ska omfatta perioden den 1 juli 2005 till den 31 december 2005. Troligtvis kommer de flesta medlemsstaterna att lämna uppgifter för hela året. Detta påverkar dock inte det faktum att ett sådant förfarande strider mot direktivet. De uppgifter som belöper på perioden den 1 januari 2005 till den 30 juni 2005 omfattas inte av kontrolluppgiftsskyldigheten och att utlämna dessa uppgifter strider därför även mot banksekretessen. Att dela upp inkomståret rapportmässigt har inte varit ett alternativ för Sverige och uppdelningen är troligtvis svår för andra medlemsstater också. Vi anser därför att informationsutbytet antingen borde omfatta hela år 2005 eller att informationsutbytet skjuts upp så att det första utbytet omfattar år 2006.

100-kronorsgränsen och 10.000-kronorsgränsen i LSK innebär att kontrolluppgifter som omfattas av direktivets kontrolluppgiftsskyldighet undantas från informationsutbytet. Vi anser att de konton som omfattas av undantagen inte är av betydelse ur beskattningssynpunkt och att undantagen därför är rimliga. Att kräva att betalningsombuden ska lämna kontrolluppgifter på dessa konton skulle ge ombuden en tung administrativ börda helt i onödan eftersom sådana uppgifter enligt vår åsikt inte är av intresse för skattemyndigheter. Emellertid strider undantagen mot direktivet som inte innehåller några undantag för konton som har en viss behållning och en viss ränta. Vi anser att den bästa lösningen vore att en beloppsgräns införs i direktivet. Om detta inte är ett alternativ måste Sverige ta bort undantagen i LSK för att inte riskera att ställas inför EG-domstolen. Visserligen håller vi det inte för troligt att undantagen kommer att uppröra andra medlemsstater om dessa kommer till deras kännedom. Vi tror emellertid att det finns risk för att en medlemsstat av ren princip protesterar mot undantagen.

Regeringens beslut att inte införliva de minimis-regeln i svensk lag är helt i överensstämmelse med direktivet då de minimis-regeln är valbar. Vi anser dock att de minimis-regeln borde vara obligatorisk eftersom de inkomster som undantas härrör från fonder som har en sådan sammansättning att endast en mycket liten del, av likviditetsskäl, har investerats i fordringar. Den största delen av dessa fonder omfattas inte av direktivet eftersom de är aktiefonder. Vi anser därför att kontrolluppgifter om inkomster från dessa fonder inte är relevanta för att uppfylla direktivets mål. Vi ser det som en självklarhet att Regeringen borde ha införlivat de minimis-regeln då vi i Sverige har fondföretag som skulle omfattas av undantaget och därmed fått en mer fördelaktig ställning på den internationella marknaden. Direktivet omfattar även fond-i-fond-upplägg, och svenska fonder har visat sig vara attraktiva för denna typ av upplägg utomlands. Väljer ett företag att ta med en svensk fond i sitt fond-i-fond-upplägg omfattas hela upplägget av direktivets kontrolluppgiftsskyldighet och svenska fonder får därför en konkurrensnackdel i och med Regeringens beslut. Anledningen till Regeringens beslut kan vara att Sverige, som en drivande medlemsstat till sparandedirektivet, inte vill ta med ett undantag som begränsar direktivet. Om detta är skälet till Regeringens val anser vi att de svenska fondföretagens ställning på den internationella marknaden är ett viktigare argument. Fördelarna med de minimis-regeln bör väga tyngre än den påverkan ett införlivande skulle kunna ha på Sveriges anseende som lojal medlemsstat. EUs mål om en harmoniserad marknad ska uppfyllas genom att medlemsstaterna tillämpar gemenskapsrätten på samma sätt. Eftersom de flesta medlemsstaterna har valt att införliva de minimis-regeln anser vi därför att även Sverige bör göra detta.

14.2 Står kostnaderna för sparandedirektivet i proportion till nyttan?

De aktörer i Sverige som har föranletts störst kostnader med anledning av sparandedirektivets införlivande är banker och fondbolag. För bankernas del är det anpassningen av datasystemet till utländska skatteregistreringsnummer, komplettering av information om begränsat skattskyldiga och distribuering av information till kunderna som har orsakat de största kostnaderna. Handelsbankens kostnader uppgår till cirka 1.500.000 kronor men då detta är lågt räknat tror vi att de totala kostnader som bankerna får kommer att överstiga detta belopp avsevärt. Vi, liksom bankerna, är förvånade över att 10.000-kronorsgränsens införande inte har lett till några stora kostnader för dem, särskilt med föreningarnas kritik i åtanke. Vad avser denna kostnad hade således Regeringen rätt i sitt antagande att regelns införlivande inte skulle medföra kostnader av betydelse för betalningsombuden.

Vad avser svenska banker kan vi inte påstå att deras kostnader står i proportion till den nytta som sparandedirektivets förväntas ge. Detta eftersom de inte kommer att ta del av eventuella skatteintäkter som i och med sparandedirektivets införlivande kommer att flyta in. Dessutom anser vi det troligt att bankens kunder som är begränsat skattskyldiga kommer att bli upprörda över bankens kontrolluppgiftsskyldighet vilket kommer att drabba bankpersonalen. En möjlig nytta för bankerna tror vi kan uppstå om sparare som planerat att placera sina tillgångar i andra medlemsstater nu istället placerar tillgångarna i svenska banker. Eftersom spararna inte lika lätt kan undkomma skatt vid sparande i andra stater inom EU blir det efter direktivets införlivande inte lika attraktivt att spara i andra medlemsstater.

Vad avser de svenska fondbolagen är det Regeringens beslut att inte införliva de minimis-regeln som har lett till kostnader till följd av det uträkningssystem som fondbolagen måste bygga upp. Fondbolagen drabbas även av uteblivna intäkter då Regeringens beslut gör att de svenska fonderna blir oattraktiva för utländska investerare. Vi betonar att kostnaderna och de uteblivna intäkterna skulle kunna ha minskat avsevärt om Regeringen hade valt att

införliva de minimis-regeln och vi anser att Regeringen borde ha tagit fondbolagens kostnader och uteblivna intäkter i beaktande vid sitt beslut. Enligt vår åsikt kan sparandedirektivet medföra en viss nytta för de svenska fondbolagen eftersom det nu inte kommer att vara lika enkelt att undvika beskattning av tillgångar genom att placera dem i fonder utomlands, förutsatt att dessa fonder inte har undantagits genom de minimis-regeln. De svenska sparare som vill placera sina tillgångar i fonder kommer därför eventuellt att oftare välja svenska fonder. Vad gäller utländska sparare kan dock Regeringens beslut att inte införliva de minimis-regeln leda till att de väljer bort svenska fonder då samtliga svenska fonder är ”in scope” av sparandedirektivet. Vi anser att denna nackdel och de kostnader som fondbolagen har föranletts överväger den eventuella nytta som sparandedirektivet skulle kunna ge fondbolagen.

Skatteverket har inte ännu föranletts några större kostnader men kommer eventuellt att få utvecklingskostnader då det nuvarande tekniska formatet ska bytas ut mot FISC 153. Merarbete kan också uppstå om det kommer många felaktiga kontrolluppgifter som måste kompletteras vid informationsutbytet. Skatteverket kommer i och med sparandedirektivets införlivande att få större kontroll över de som är obegränsat skattskyldiga i Sverige men som har valt att placera sina tillgångar utomlands. Idag beräknas det skattebortfall som uppkommer till följd av denna situation till flera miljarder kronor per år. Sparandedirektivet förväntas därför leda till ökade skatteintäkter. Direktivet kan även ha en preventiv effekt då spararna görs medvetna om att uppgifter om sparande utomlands skickas till behörig myndighet i deras hemviststat. Vi tror att direktivet kommer att medföra en ökning av Regeringens skatteintäkter, men frågan är med hur mycket. Direktivet kan få till följd att spararna väljer att placera sina tillgångar utanför EU. Sparare kan också undgå direktivet genom att placera sina tillgångar i andra typer av sparande som inte omfattas av direktivet. Det kan även vara så att de kryphål som finns i sparandedirektivet har utnyttjats. Med anledning av detta finns det risk för att sparandedirektivet blir ett slag i luften. Vi tror därför att sparandedirektivet endast till viss del kommer att uppnå sitt mål.

Källförteckning

EG-rätt, offentligt tryck

Fördrag

Nicefördraget (om ändring av fördraget om Europeiska unionen, fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna och vissa akter som hör samman med dem), trädde i kraft den 1 februari 2003.

Direktiv

Rådets direktiv 2003/48/EG av den 3 juni 2003 om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar.

Rådets direktiv 77/799/EEG av den 19 december 1977 om ömsesidigt bistånd av medlemsstaternas behöriga myndigheter på direktbeskattningens område.

Förslag från kommissionen

KOM 2001/0400, *Kommissionens förslag till rådets direktiv i syfte att sörja för en effektiv beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar i gemenskapen.*

Rättspraxis

Mål 14/83, *Sabine von Colson och Elisabeth Kamann mot Land Nordrhein-Westfalen.*

Mål 41/74, *Yvonne van Duyn mot Home Office.*

Mål 26/62, *NV Algemene Transport- en Expeditie Onderneming van Gend & Loos mot Nederländska skatteförvaltningen.*

Övrigt offentligt tryck

Ekofinrådet (1.6.1998), *EKOFIN-Rådets slutsatser av den 1 december 1997 om skattepolitik*, Europeiska gemenskapernas officiella tidning, fyrtioförsta årgången (C 2), s. 1-6.

The Council of the European Union, *Provisional Agenda for 2651st meeting of the Council of the European Union (Economic and Financial Affairs)*, Bryssel 8 april 2005.

The Council of the European Union, *2651st meeting of the Council of the European Union (Economic and Financial Affairs)*, möte i Luxemburg den 12 april 2005, Bryssel 27 april 2005.

Internationell rätt, offentligt tryck

OECD Model Convention on Income and Capital, januari 2003.

OECDs Råd 13 mars 1997, *Recommendation of the Council on the Use of Tax Identification Numbers in an International Context*, [C(97)29/FINAL].

Svensk rätt, offentligt tryck

Lagar och lagändringar

Lag (2001:1227) om självdeklarationer och kontrolluppgifter.

Inkomstskattelag (1999:1229).

Lag (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden.

SFS 2005:344 Lag om ändring i lagen (2001:1227) om självdeklarationer och kontrolluppgifter.

SFS 2003:1130 Lag om ändring i lagen (2001:1227) om självdeklarationer och kontrolluppgifter.

Propositioner

Proposition 2004/05:113 om sparandedirektivet och kontrolluppgifter.

Proposition 2003/04:24 om skatteadministrativt samarbete i EU.

Proposition 2001/02:25 om en ny lag om självdeklarationer och kontrolluppgifter.

Proposition 1994/95:19 om Sveriges medlemskap i Europeiska unionen.

Proposition 1989/90:110 om reformerad inkomst- och företagsbeskattning.

Rättspraxis

RÅ 2003:48.

RÅ 2001:21 I.

RÅ 1997:44.

Skrivelser från skattemyndighet

RSV, sammanfattning av RSV:s rapport 2002:2, *Oroliga skattebaser*.

RSV, *Skatteavdrag vid utbetalning av ränta från fåmansföretag till delägare*, dnr. 1072-02/100, skrivelse, 20 december 2002.

RSV, *Tillämpning av EU:s sparandedirektiv samt 12 kap. 2–3 §§ lagen om självdeklarationer och kontrolluppgifter*, dnr. 10694-03/101, skrivelse, 15 december 2003.

SKV, *Utökad uppgiftsskyldighet enligt 12 kap. 2, 3 och 3 a §§ lagen (2001:1227) om självdeklarationer och kontrolluppgifter (LSK) fr. o. m. 2006 års taxering*, dnr. 130 687434–04/111, skrivelse, 13 december 2004.

Övrigt offentligt tryck

Finansdepartementet, *Skyldighet för dem som lämnar förenklad skattedeclaration att uppge utländskt skatteregistreringsnummer eller motsvarande samt medborgarskap när betalningsmottagaren är begränsat skattskyldig*, Fi 2005/2323.

Lagrådets yttrande, *Genomförande av sparandedirektivet*, utdrag ur protokoll vid sammanträde 10 oktober 2003.

Lagrådsremiss, *Genomförande av rådets direktiv 2003/48/EG om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar*, 9 oktober 2003.

Litteratur

Bernitz Ulf och Kjellgren Anders, *Europarättens grunder*, Norstedts juridik, Stockholm 2002.

European Banking Federation Draft Report, *Summary on the Transposition of the Savings Taxation Directive and the Same and Equivalent Measures into Domestic Law and Guidance of the Relevant Countries*, februari 2006.

European Banking Federation Fiscal Committee, *Report on Customers' Identification Requirements in the Context of the Savings Taxation Directive*, mars 2005.

Fondbolagens Förening, *Sparandedirektivets undantagsregel*, skrivelse till Finansdepartementet, 21 november 2005.

Grönlund Jörgen, *Sparandedirektivet – informationsutbytet börjar*, Svensk skattetidning, nr. 10/2005, s. 688-672.

Ljung Bengt, *Ekofin: Luxemburg misslyckas skapa kryphål i spardirektiv*, Dagens Industri, 12 april 2005.

Nordeas blankett *Intyg om begränsad skattskyldighet i Sverige – fysisk person*.

Rädler Albert J, *Comments on the Directive 2003/48/EC on the Taxation of Savings*, Estratto da Diritto Tributario Internazionale coordinato da Victor Uckmar, terza edizione, Casa Editrice Dott. Antonio Milani 2005, s. 669-662.

Svenska Bankföreningen, Fondbolagens Förening och Svenska Fondhandlareföreningen, *Finansdepartementets promemoria om sparandedirektivet och kontrolluppgifter*, Fi 2005/487, remissyttrande till Finansdepartementet, 16 februari 2005.

Svenska Bankföreningen, Fondbolagens Förening och Svenska Fondhandlareföreningen, *Riksskatteverkets framställning med förslag till ändringar i lagen (2001:1227) om självdeklarationer och kontrolluppgifter (LSK)*, Fi 2003/3481, remissyttrande till Finansdepartementet, 25 november 2003.

Svenska Bankföreningen, Svenska Fondhandlareföreningen och Fondbolagens Förening, *Departementspromemorian en ny lag om självdeklarationer och kontrolluppgifter Ds 2000:70*, remissyttrande till Finansdepartementet, 23 februari 2001.

Svenska Bankföreningen, Svenska Fondhandlareföreningen och Fondbolagens Förening, *Lagrådsremissen om ny lag om självdeklarationer och kontrolluppgifter*, framställning till Finansdepartementet, 28 juni 2001.

Svenska Bankföreningen, Fondbolagens Förening, Svenska Fondhandlareföreningen och VPC AB, *Svensk implementering av sparandedirektivet*, framställning till Finansdepartementet, 12 maj 2005.

Övriga källor

Intervjuer

Broms Eva, vice VD och chefsjurist på Fondbolagens Förening, Stockholm 26 april 2006.

Edlund Anders, jur. kand. på Skatteverkets verksamhetsstöd för skatt och Kronofogdemyndigheten, Solna 5 april 2006.

Hansing Johan, avdelningschef på ekonomiska avdelningen på Svenska Bankföreningen, och Woods Annica, skattejurist på Handelsbanken, Stockholm 5 april 2006.

Larsson Hans, kontorschef på Nordea i Jönköping, Jönköping 30 mars 2006.

Konversationer via e-mail

Broms Eva, vice VD och chefsjurist på Fondbolagens Förening, 17 maj 2006.

Edlund Anders, jur. kand. på Skatteverkets verksamhetsstöd för skatt och Kronofogdemyndigheten, 17 maj 2006.

Hansing Johan, avdelningschef för ekonomiska avdelningen på Svenska Bankföreningen, 27 april och 17 maj 2006.

Jakobsson Johan, skattehandläggare och samordnare för Skatteverkets grupp för hantering av utländska kontrolluppgifter i Östersund, 12 april 2006.

Löfstedt Fredrik, kansliråd på Finansdepartementet, 17 maj 2006.

Mentormöten

Leijonhufvud Margareta, Chef för Nordea Group Taxes.

Stockholm 22 februari 2006.

Stockholm 5 april 2006.

Stockholm 26 april 2006.

Telefonmöte 15 maj 2006.

Bilaga 1: Sparandedirektivet 2003/48/EG

Rådets direktiv 2003/48/EG av den 3 juni 2003 om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar

Europeiska unionens officiella tidning nr L 157, 26/06/2003 s. 0038 - 0048

Rådets direktiv 2003/48/EG

av den 3 juni 2003

om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 94 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag(1),

med beaktande av Europaparlamentets yttrande(2),

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande(3), och

av följande skäl:

(1) I artiklarna 56-60 i fördraget garanteras den fria rörligheten för kapital.

(2) Inkomster från sparande i form av räntebetalningar på fordringar utgör skattepliktig inkomst i samtliga medlemsstater för personer med hemvist i dessa.

(3) Medlemsstaterna har enligt artikel 58.1 i fördraget rätt att tillämpa sådana bestämmelser i sin skattelagstiftning som skiljer mellan skattebetalare som har olika bostadsort eller som har investerat sitt kapital på olika ort och att vidta alla nödvändiga åtgärder för att förhindra överträdelse av nationella lagar och andra författningar, särskilt i fråga om beskattning.

(4) Enligt artikel 58.3 i fördraget får de bestämmelser i medlemsstaternas skattelagstiftning vars syfte är att bekämpa missbruk eller bedrägeri inte utgöra ett medel för godtycklig diskriminering eller en förtäckt begränsning av den fria rörligheten för kapital och betalningar enligt artikel 56 i fördraget.

(5) I avsaknad av en samordning av de nationella systemen för beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar, särskilt när det gäller behandlingen av räntor som uppbärs av medborgare som inte har hemvist i staten i fråga, är det för närvarande ofta möjligt för personer med hemvist i någon av medlemsstaterna att i hemviststaten undgå varje form av beskattning av räntor som de erhåller i en annan medlemsstat.

(6) Denna situation medför snedvridningar i kapitalrörelserna mellan medlemsstaterna, och dessa effekter är oförenliga med den inre marknaden.

(7) Detta direktiv bygger på det samförstånd som nåddes vid Europeiska rådets möte i Santa Maria da Feira den 19 och 20 juni 2000 och de därpå följande mötena i Ekofinrådet den 26 och 27 november 2000, 13 december 2001 och 21 januari 2003.

(8) Det yttersta målet med detta direktiv är att göra det möjligt att faktiskt beskatta inkomster från sparande i form av räntebetalningar i en medlemsstat till faktiska betalningsmottagare som är fysiska personer med hemvist i en annan medlemsstat, i enlighet med lagstiftningen i den sistnämnda staten.

(9) Målet med detta direktiv uppnås bäst genom att det inriktas på räntebetalningar som görs eller säkras av ekonomiska aktörer som är etablerade i medlemsstaterna till eller till förmån för faktiska betalningsmottagare som är fysiska personer med hemvist i en annan medlemsstat.

(10) Eftersom målet för detta direktiv inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna på grund av att det inte förekommer någon samordning av de nationella systemen för beskattning av inkomster från sparande, och det därför bättre kan uppnås på gemenskapsnivå, kan gemenskapen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel begränsas detta direktiv till vad som krävs för att nå dessa mål och går inte utöver vad som är nödvändigt för detta.

(11) Betalningsombudet är den ekonomiska aktör som betalar ränta eller sörjer för att ränta betalas direkt till förmån för den faktiska betalningsmottagaren.

(12) Definitionen av uttrycken räntebetalning och betalningsombud bör, i tillämpliga fall, ske med hänvisning till rådets direktiv 85/611/EEG av den 20 december 1985 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag)(4).

(13) Tillämpningsområdet för detta direktiv bör begränsas till beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar för fordringar, med undantag för bland annat de frågor som rör beskattning av pensions och försäkringsförmåner.

(14) Det yttersta målet att möjliggöra faktisk beskattning av räntebetalningar i den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har sitt skatterättsliga hemvist kan uppnås genom utbyte av information om räntebetalningar mellan medlemsstaterna.

(15) I rådets direktiv 77/799/EEG av den 19 december 1977 om ömsesidigt bistånd av medlemsstaternas behöriga myndigheter på området direkt och indirekt beskattning(5) finns redan nu stöd för medlemsstaterna att utbyta information när det gäller beskattning av den inkomst som omfattas av detta direktiv. Det direktivet bör fortsätta att tillämpas på sådant utbyte av information utöver det här direktivet i den mån som det här direktivet inte avviker från det förstnämnda direktivet.

(16) Det automatiska utbyte av information mellan medlemsstaterna om räntebetalningar som omfattas av detta direktiv möjliggör faktisk beskattning av dessa räntebetalningar i den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har sitt skatterättsliga hemvist i enlighet med de nationella lagarna i den staten. Därför är det nödvändigt att föreskriva att de medlemsstater som utbyter information enligt detta direktiv inte får tillämpa de begränsningar för informationsutbyte som avses i artikel 8 i direktiv 77/799/EEG.

(17) Med hänsyn till strukturella skillnader kan inte Österrike, Belgien och Luxemburg tillämpa det automatiska utbytet av information vid samma tidpunkt som de övriga medlemsstaterna. Under en övergångsperiod och under förutsättning att en källskatt kan garantera en miniminivå av faktisk beskattning, särskilt med en skattesats som ökar progressivt upp till 35 %, bör dessa tre medlemsstater tillämpa en källskatt på de inkomster av sparande som omfattas av detta direktiv.

(18) För att undvika skillnader i behandling bör inte Österrike, Belgien och Luxemburg vara tvungna att tillämpa automatiskt utbyte av information förrän Schweiziska edsförbundet, Furstendömet Andorra, Furstendömet Liechtenstein, Furstendömet Monaco och Republiken San Marino säkerställer faktiskt utbyte av information på begäran avseende räntebetalningar.

(19) Dessa medlemsstater bör överföra större delen av sina intäkter från denna källskatt till den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren av räntan har sitt hemvist.

(20) Dessa medlemsstater bör införa ett förfarande genom vilket faktiska betalningsmottagare med skatterättsligt hemvist i andra medlemsstater kan undvika att påföras denna

källskatt genom att bemyndiga sina betalningsombud att anmäla räntebetalningarna eller genom att uppvisa ett intyg utfärdat av den behöriga myndigheten i den medlemsstat där de har sitt skatterättsliga hemvist.

(21) Den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har sitt skatterättsliga hemvist bör se till att sådan dubbelbeskattning av räntebetalningar undanröjs som kan följa av att denna källskatt påförs i enlighet med förfarandena i detta direktiv. Medlemsstaten bör göra detta genom att avräkna denna källskatt upp till ett belopp som motsvarar den skatt som inom dess territorium skall betalas på sådan ränta och genom att till den faktiska betalningsmottagaren återbetala det eventuellt överskjutande skattebeloppet som tagits ut. Dock kan den i stället för att tillämpa denna avräkningsmekanism återbetala källskatten.

(22) För att undvika störningar på marknaden bör detta direktiv under övergångsperioden inte gälla för räntebetalningar för vissa överlåtbara skuldebrev.

(23) Detta direktiv bör inte hindra medlemsstaterna från att på räntor inom sina respektive territorier ta ut andra typer av källskatt än den som avses i detta direktiv.

(24) Så länge som Förenta staterna, Schweiz, Andorra, Liechtenstein, Monaco, San Marino och medlemsstaternas berörda beroende och associerade territorier inte samtliga tillämpar åtgärder som är likvärdiga eller desamma som de åtgärder som föreskrivs i detta direktiv skulle en kapitalflykt till dessa länder och territorier kunna äventyra att direktivets mål uppnås. Det är därför nödvändigt att direktivet tillämpas från samma tidpunkt som alla dessa länder och territorier tillämpar sådana åtgärder.

(25) Kommissionen bör vart tredje år till rådet överlämna en rapport om hur detta direktiv fungerar och föreslå rådet de ändringar som behövs för att bättre sörja för faktisk beskattning av inkomster från sparande och undanröja oönskade snedvridningar av konkurrensen.

(26) Detta direktiv står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I INLEDANDE BESTÄMMELSER

Artikel 1

Mål

1. Det yttersta målet med detta direktiv är att möjliggöra att inkomster från sparande i form av räntebetalningar som görs i en medlemsstat till förmån för faktiska betalningsmottagare, som är fysiska personer med skatterättsligt hemvist i en annan medlemsstat, faktiskt beskattas i enlighet med lagstiftningen i den senare medlemsstaten.

2. Medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att se till att betalningsombud som är etablerade inom deras territorier utför de uppgifter som krävs för att genomföra detta direktiv, oavsett var gäldenären för den räntebärande fordran är etablerad.

Artikel 2

Definition av uttrycket faktisk betalningsmottagare

1. I detta direktiv avses med faktisk betalningsmottagare varje fysisk person som tar emot en räntebetalning eller varje fysisk person för vilken en räntebetalning ombesörjs, såvida inte denna person företer bevis för att betalningen inte har gjorts eller ombesörjts för hans egen räkning, det vill säga att

a) han agerar som betalningsombud enligt artikel 4.1, eller

b) han handlar på uppdrag av en juridisk person, ett subjekt som beskattas för sin vinst enligt den allmänna ordningen för företagsbeskattning, ett fondföretag som auktoriserats i

enlighet med direktiv 85/611/EEG eller ett subjekt som avses i artikel 4.2 i det här direktivet, och i det senare fallet, uppger subjektets namn och adress till den ekonomiska aktör som gör räntebetalningen och som i sin tur vidarebefordrar dessa uppgifter till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där aktören är etablerad, eller

c) han handlar på uppdrag av en annan fysisk person som är den faktiska betalningsmottagaren och i enlighet med artikel 3.2 för betalningsombudet uppger denna faktiska betalningsmottagares identitet.

2. Om ett betalningsombud har information som tyder på att en fysisk person som mottar en räntebetalning eller för vilken en räntebetalning ombesörjs kanske inte är den faktiska betalningsmottagaren, och denna fysiska person varken kan hänföras till punkt 1 a eller 1 b skall ombudet vidta rimliga åtgärder för att fastställa den faktiska betalningsmottagarens identitet, i enlighet med artikel 3.2. Om betalningsombudet inte kan fastställa den faktiska betalningsmottagarens identitet skall ombudet betrakta den fysiska personen som den faktiska betalningsmottagaren.

Artikel 3

Den faktiska betalningsmottagarens identitet och hemvist

1. Medlemsstaterna skall inom sina respektive territorier anta och säkerställa tillämpningen av de förfaranden som behövs för att betalningsombudet, när det gäller tillämpningen av artiklarna 8-12, skall kunna fastställa de faktiska betalningsmottagarnas identitet och hemvist.

Dessa förfaranden skall uppfylla de miniminormer som anges i punkterna 2 och 3.

2. Betalningsombudet skall fastställa den faktiska betalningsmottagarens identitet enligt miniminormer som varierar beroende på när förbindelserna upprättades mellan betalningsombudet och mottagaren av räntan, enligt följande:

a) När det gäller avtalsförbindelser som upprättats före den 1 januari 2004 skall betalningsombudet fastställa den faktiska betalningsmottagarens identitet, bestående av namn och adress, med hjälp av tillgängliga uppgifter, särskilt i enlighet med de föreskrifter som gäller i ombudets etableringsstat och i enlighet med rådets direktiv 91/308/EEG av den 10 juni 1991 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för tvättning av pengar(6).

b) När det gäller avtalsförbindelser som upprättats eller, i avsaknad av avtalsförbindelser, en transaktion som utförts den 1 januari 2004 eller senare skall betalningsombudet fastställa den faktiska betalningsmottagarens identitet, bestående av namn, adress och i förekommande fall skattenummer som tilldelats av den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har skatterättsligt hemvist. Dessa uppgifter skall fastställas på grundval av pass eller officiellt identitetskort som den faktiska betalningsmottagaren uppvisar. Om adressen inte anges i passet eller på det officiella identitetskortet skall den fastställas på grundval av någon annan giltig handling som den faktiska betalningsmottagaren uppvisar. Om skattenumret inte anges i passet, på identitetskortet eller i någon annan giltig handling, till exempel hemvistintyg, som den faktiska betalningsmottagaren uppvisar, skall identitetsuppgifterna kompletteras med uppgift om födelsedatum och födelseort, enligt passet eller det officiella identitetskortet.

3. Betalningsombudet skall fastställa den faktiska betalningsmottagarens hemvist enligt miniminormer som varierar beroende på när förbindelserna upprättades mellan betalningsombudet och mottagaren av räntan. Den faktiska betalningsmottagarens hemvist skall anses vara det land där han har sin fasta adress, dock med beaktande av följande:

a) När det gäller avtalsförbindelser som upprättats före den 1 januari 2004 skall betalningsombudet fastställa den faktiska betalningsmottagarens hemvist med hjälp av tillgängliga uppgifter, särskilt i enlighet med de föreskrifter som gäller i ombudets etableringsstat och i enlighet med direktiv 91/308/EEG.

b) När det gäller avtalsförbindelser som upprättats eller, i avsaknad av avtalsförbindelser, en transaktion som utförts den 1 januari 2004 eller senare skall betalningsombudet fastställa den faktiska betalningsmottagarens hemvist på grundval av den adress som anges i passet eller det officiella identitetskortet eller, vid behov, på grundval av någon annan giltig identitetshandling som den faktiska betalningsmottagaren företer, enligt följande förfarande: för fysiska personer som uppvisar ett pass eller ett officiellt identitetskort utfärdat av en medlemsstat och som förklarar sig ha hemvist i ett tredje land, skall hemvistet fastställas på grundval av ett hemvistintyg utfärdat av den behöriga myndigheten i det tredje land där den fysiska personen förklarar sig ha hemvist. Om detta intyg inte företes skall hemvistet anses vara den medlemsstat som har utfärdat passet eller annan officiell identitetshandling.

Artikel 4

Definition av uttrycket betalningsombud

1. I detta direktiv avses med betalningsombud varje ekonomisk aktör som betalar ränta eller sörjer för att ränta betalas till förmån för den faktiska betalningsmottagaren, oavsett om aktören är gäldenären med avseende på den räntebärande fordran, eller den aktör som av gäldenären eller den faktiska betalningsmottagaren fått i uppdrag att betala räntan eller sörja för att den betalas.

2. Ett subjekt som är etablerat i en medlemsstat och till vilket ränta betalas eller för vilket betalning av ränta ombesörjs till förmån för den faktiska betalningsmottagaren, skall också anses vara betalningsombud vid sådan betalning eller vid ombesörjande av sådan betalning. Denna bestämmelse skall inte tillämpas om den ekonomiska aktören på grundval av officiella giltiga uppgifter som lämnats av subjektet har anledning att förmoda att

a) subjektet är en juridisk person, med undantag för sådana juridiska personer som anges i punkt 5, eller

b) subjektets vinst beskattas enligt den allmänna ordningen för företagsbeskattning, eller

c) subjektet är ett fondföretag som auktoriserats i enlighet med direktiv 85/611/EEG.

En ekonomisk aktör som betalar ränta till, eller sörjer för att ränta betalas till, ett subjekt som är etablerat i en annan medlemsstat och som anses vara ett betalningsombud enligt denna punkt skall till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där aktören är etablerad meddela subjektets namn och adress samt det totala räntebeloppet som betalats till eller vars betalning ombesörjts för subjektet; denna myndighet skall vidarebefordra dessa uppgifter till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där subjektet är etablerat.

3. Det subjekt som avses i punkt 2 skall emellertid ha rätt att välja, när det gäller tillämpningen av detta direktiv, att bli behandlat som fondföretag enligt punkt 2 c. Om detta alternativ väljs skall ett intyg utfärdas av den medlemsstat där subjektet är etablerat och överlämnas av subjektet till den ekonomiska aktören.

Medlemsstaterna skall fastställa närmare bestämmelser om denna rätt för subjekt som är etablerade på deras territorium.

4. Om en sådan ekonomisk aktör och ett sådant subjekt som avses i punkt 2 är etablerade i samma medlemsstat, skall den medlemsstaten vidta nödvändiga åtgärder för att se till att subjektet följer bestämmelserna i detta direktiv när det agerar i egenskap av betalningsombud.

5. De juridiska personer som är undantagna från tillämpningen av punkt 2 a är följande:

a) I Finland: avoin yhtiö (Ay) och kommandiittiyhtiö (Ky)/öppet bolag och kommanditbolag.

b) I Sverige: handelsbolag (HB) och kommanditbolag (KB).

Artikel 5

Definition av uttrycket behörig myndighet

I detta direktiv avses med behörig myndighet

- a) i fråga om medlemsstater, de myndigheter som medlemsstaten anmält till kommissionen, och
- b) i fråga om tredje land, den behöriga myndigheten enligt bilaterala eller multilaterala skatteavtal eller annars den myndighet som är behörig att utfärda intyg om skatterättsligt hemvist.

Artikel 6

Definition av uttrycket räntebetalning

1. I detta direktiv avses med räntebetalning följande:

a) Räntor som betalats till eller krediterats ett konto och som härrör från fordringar av alla slag, med eller utan säkerhet genom in-teckning och med eller utan rätt att få del av gäldenärens vinst, särskilt inkomster från statspapper och obligationer eller debentures, inklusive agiobelopp och vinster som är förenade med sådana värdepapper, obligationer eller debentures. Straffavgifter på grund av sen betalning skall inte anses vara räntebetalningar.

b) Upplupen eller kapitaliserad ränta från försäljning, återbetalning eller inlösen av fordringar som avses i led a.

c) Inkomster som härrör från räntebetalningar antingen direkt eller genom ett subjekt som avses i artikel 4.2 och som delas ut av

i) fondföretag som auktoriserats i enlighet med direktiv 85/611/EEG,

ii) subjekt som utnyttjar den rättighet som anges i artikel 4.3, och

iii) företag för kollektiva investeringar etablerade utanför det territorium som avses i artikel 7.

d) Inkomster som realiserats vid försäljning, återbetalning eller inlösen av aktier eller andelar i följande företag och subjekt, om de direkt eller indirekt genom andra företag för kollektiva investeringar eller sådana subjekt som avses nedan investerar mer än 40 % av sina tillgångar i fordringar som avses i punkt a:

i) Fondföretag som auktoriserats i enlighet med direktiv 85/611/EEG.

ii) Subjekt som utnyttjar den rättighet som anges i artikel 4.3.

iii) Företag för kollektiva investeringar etablerade utanför det territorium som avses i artikel 7.

Medlemsstaterna har dock rätt att i definitionen av ränta inbegripa sådana inkomster som anges i led d endast i den mån dessa inkomster svarar mot inkomster som direkt eller indirekt härrör från räntebetalningar i den mening som avses i leden a och b.

2. När det gäller punkt 1 c och d skall hela inkomstbeloppet anses vara en räntebetalning om betalningsombudet inte har några uppgifter om hur stor andel av inkomsterna som härrör från räntebetalningar.

3. När det gäller punkt 1 d skall den procentuella andelen anses vara mer än 40 %, om betalningsombudet inte har några uppgifter om den procentuella andel av tillgångarna som investerats i fordringar eller i aktier eller andelar enligt definitionen i det ledet. Om betalningsombudet inte kan avgöra hur stor inkomst den faktiska betalningsmottagaren har haft, skall inkomsten anses vara det belopp som erhållits vid försäljningen, inlösen eller återbetalningen av aktierna eller andelarna.

4. När ränta enligt definitionen i punkt 1 betalas till eller krediteras ett konto som innehas av ett subjekt enligt artikel 4.2 och om detta subjekt inte utnyttjar den rätt som anges i artikel 4.3, skall räntan anses vara en räntebetalning gjord av det subjektet.

5. När det gäller punkt 1 b och d skall medlemsstaterna ha rätt att kräva att betalningsombud inom deras territorium beräknar räntan på årsbasis för en period som inte får överstiga ett år och att behandla sådan på årsbasis beräknad ränta som en räntebetalning, även om ingen försäljning, inlösen eller återbetalning sker under den perioden.

6. Med undantag av vad som sägs i punkt 1 c och d skall medlemsstaterna ha rätt att från definitionen av räntebetalning undanta inkomster enligt de nämnda bestämmelserna som härrör från företag eller subjekt etablerade inom deras territorium, om dessa subjekts investeringar i fordringar enligt punkt 1 a inte överstiger 15 % av deras tillgångar. På samma sätt kan medlemsstaterna med undantag av vad som sägs i punkt 4, från definitionen av räntebetalningar i punkt 1 undanta sådana räntor som betalas till eller krediteras ett konto som innehas av ett subjekt som avses i artikel 4.2, om detta subjekt inte utnyttjar den rätt som anges i artikel 4.3 och är etablerat på deras territorium, när dessa subjekts investeringar i sådana fordringar som avses i punkt 1 a inte överstiger 15 % av deras tillgångar.

Om en medlemsstat utövar denna rätt skall detta vara bindande för de andra medlemsstaterna.

7. Den procentuella andel som avses i punkt 1 d och punkt 3 skall vara 25 % från och med den 1 januari 2011.

8. De procentuella andelar som avses i punkt 1 d och punkt 6 skall fastställas med hänvisning till placeringsinriktningen enligt de berörda företagens eller subjektens fondbestämmelser eller bolagsordning eller, i avsaknad av sådana, efter sammansättningen av de berörda företagens eller subjektens tillgångar.

Artikel 7

Territoriellt tillämpningsområde

Detta direktiv är tillämpligt på räntor som betalas ut av ett betalningsombud som är etablerat inom det territorium där fördraget är tillämpligt i enlighet med artikel 299 i detta.

KAPITEL II UTBYTE AV INFORMATION

Artikel 8

Betalningsombudets skyldighet att lämna uppgifter

1. När den faktiska betalningsmottagaren har hemvist i en annan medlemsstat än den där betalningsombudet är etablerat skall de uppgifter som betalningsombudet skall lämna till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där ombudet är etablerat åtminstone innefatta följande:

a) Den faktiska betalningsmottagarens identitet och hemvist, fastställda i enlighet med artikel 3.

b) Betalningsombudets namn och adress.

c) Den faktiska betalningsmottagarens kontonummer eller, om sådant saknas, den räntebärande fordrans identifieringsnummer.

d) Upplysningar om räntebetalningen i enlighet med punkt 2.

2. De uppgifter som betalningsombudet skall lämna om räntebetalningen skall åtminstone innehålla en uppdelning av räntorna i nedanstående kategorier och innefatta följande:

- a) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.1 a: det betalda eller krediterade räntebeloppet.
- b) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.1 b eller 6.1 d: antingen beloppet på den ränta eller inkomst som avses i de nämnda leden eller hela beloppet vid försäljningen, inlösen eller återbetalningen.
- c) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.1 c: antingen beloppet på den inkomst som avses i det ledet eller hela utdelningsbeloppet.
- d) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.4: räntebeloppet som är hänförligt till var och en av de medlemmar i det subjekt som avses i artikel 4.2, vilka uppfyller villkoren i artikel 1.1 och artikel 2.1.
- e) När en medlemsstat utövar sin rätt enligt artikel 6.5: beloppet på den på årsbasis beräknade räntan.

Medlemsstaterna får dock begränsa de uppgifter som betalningsombudet skall lämna om räntebetalningar till det totala beloppet på räntan eller inkomsten och hela beloppet vid försäljningen, inlösen eller återbetalningen.

Artikel 9

Automatiskt informationsutbyte

1. Den behöriga myndigheten i betalningsombudets medlemsstat skall vidarebefordra de uppgifter som avses i artikel 8 till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har hemvist.
2. Uppgifterna skall vidarebefordras automatiskt och minst en gång om året, inom sex månader efter beskattningsårets utgång i betalningsombudets medlemsstat och avse alla räntebetalningar gjorda under det året.
3. Bestämmelserna i direktiv 77/799/EEG skall tillämpas på det informationsutbyte som föreskrivs i det här direktivet, i den mån bestämmelserna i det här direktivet inte avviker från dessa. Artikel 8 i direktiv 77/799/EEG skall dock inte tillämpas på de uppgifter som skall tillhandahållas enligt detta kapitel.

KAPITEL III ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER

Artikel 10

Övergångsperiod

1. Under en övergångsperiod som börjar den dag som anges i artikel 17.2 och 17.3 och om inte annat följer av artikel 13.1 skall Belgien, Luxemburg och Österrike inte vara skyldiga att tillämpa bestämmelserna i kapitel II.

Dessa länder skall emellertid erhålla information från de andra medlemsstaterna i enlighet med kapitel II.

Under övergångsperioden skall detta direktiv ha som mål att garantera en faktisk minimibeskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar i en medlemsstat till förmån för faktiska betalningsmottagare som är fysiska personer med skatterättsligt hemvist i en annan medlemsstat.

2. Övergångsperioden skall upphöra att gälla vid utgången av det första hela beskattningsåret efter det senare av följande datum:

- Den dag då ett avtal träder i kraft mellan Europeiska gemenskapen, efter enhälligt beslut av rådet, och det sista av följande länder, nämligen Schweiziska edsförbundet, Furstendömet Liechtenstein, Republiken San Marino, Furstendömet Monaco och Furstendömet Andorra, i vilket avtal det föreskrivs informationsutbyte på begäran i överensstämmelse med

OECD:s modellavtal för utbyte av information om skattefrågor av den 18 april 2002 (nedan kallat "OECD:s modellavtal") vad avser räntebetalningar såsom de definieras i detta direktiv från betalningsombud etablerade inom dessa länders respektive territorium till faktiska betalningsmottagare som har sitt hemvist inom det territorium där detta direktiv skall tillämpas, utöver den källskatt som dessa länder samtidigt skall ta ut på sådana betalningar enligt den skattesats som fastställs för motsvarande tidsperioder i artikel 11.1.

- Den dag då rådet enhälligt fastslår att Amerikas förenta stater har förbundit sig att utbyta information på begäran i överensstämmelse med OECD:s modellavtal vad avser räntebetalningar såsom de definieras i detta direktiv från betalningsombud etablerade inom Förenta staternas territorium till faktiska betalningsmottagare som har sitt skatterättsliga hemvist inom det territorium där direktivet skall tillämpas.

3. Vid övergångsperiodens slut måste Belgien, Luxemburg och Österrike tillämpa bestämmelserna i kapitel II och de skall upphöra att tillämpa källskatt och intäktsdelning enligt artiklarna 11 och 12. Om Belgien, Luxemburg eller Österrike väljer att under övergångsperioden tillämpa bestämmelserna i kapitel II skall landet inte längre tillämpa källskatt och intäktsdelning enligt artiklarna 11 och 12.

Artikel 11

Källskatt

1. Under den övergångsperiod som anges i artikel 10 skall Belgien, Luxemburg och Österrike, när den faktiska betalningsmottagaren har hemvist i en annan medlemsstat än den där betalningsombudet är etablerat, ta ut en källskatt på 15 % under de första tre åren av övergångsperioden, 20 % för de följande tre åren och 35 % därefter.

2. Betalningsombudet skall ta ut källskatt enligt följande bestämmelser:

a) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.1 a: på det betalda eller krediterade räntebeloppet.

b) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.1 b eller d: på det ränte- eller inkomstbelopp som avses i de nämnda leden eller genom en avgift med samma verkan som påförs mottagaren för hela det belopp som intäkten från försäljningen, inlösen eller återbetalningen uppgår till.

c) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.1 c: på det inkomstbelopp som avses i det ledet.

d) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.4: på det räntebelopp som är hänförligt till var och en av de medlemmar i det subjekt som avses i artikel 4.2, vilka uppfyller villkoren i artiklarna 1.1 och 2.1.

e) När en medlemsstat utövar sin rätt enligt artikel 6.5: på beloppet på den på årsbasis beräknade räntan.

3. När det gäller leden a och b i punkt 2 skall källskatten tas ut i proportion till den tid som den faktiska betalningsmottagaren innehaft fordran. Om betalningsombudet inte kan fastställa tiden för innehavet på grundval av tillgängliga uppgifter, skall ombudet anse att den faktiska betalningsmottagaren har innehaft fordran så länge som den har existerat, om inte den faktiska betalningsmottagaren lägger fram bevis om tidpunkten för förvärvet.

4. Även om betalningsombudets medlemsstat tar ut källskatt skall detta inte hindra den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har skatterättsligt hemvist från att beskatta inkomsterna i enlighet med den nationella lagstiftningen, under förutsättning att fördraget följs.

5. Under övergångsperioden får de medlemsstater som tar ut källskatt föreskriva att en ekonomisk aktör som betalar ränta till, eller sörjer för att ränta betalas till, ett subjekt enligt artikel 4.2 som är etablerat i en annan medlemsstat skall anses vara betalningsombud i

stället för subjektet och skall ta ut källskatt på sådan ränta, såvida inte subjektet formellt har godtagit att dess namn och adress samt totalbeloppet på den ränta som betalats till eller vars betalning ombesörjts för subjektet får meddelas i enlighet med artikel 4.2 sista stycket.

Artikel 12

Intäktsdelning

1. De medlemsstater som tar ut källskatt i enlighet med artikel 11.1 skall behålla 25 % av sina intäkter och överföra 75 % av intäkterna till den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren av räntan har hemvist.
2. De medlemsstater som tar ut källskatt i enlighet med artikel 11.5 skall behålla 25 % av sina intäkter och överföra 75 % av intäkterna till de andra medlemsstaterna i samma proportion som de överföringar som görs enligt punkt 1 i den här artikeln.
3. Överföringarna skall göras senast sex månader efter slutet av beskattningsåret i betalningsombudets medlemsstat, enligt punkt 1, eller beskattningsåret i den ekonomiska aktörens medlemsstat, enligt punkt 2.
4. De medlemsstater som tar ut källskatt skall vidta nödvändiga åtgärder för att se till att systemet för intäktsdelning fungerar väl.

Artikel 13

Undantag från källskatteförfarandet

1. De medlemsstater som tar ut källskatt i enlighet med artikel 11 skall föreskriva ett eller båda av följande förfaranden för att de faktiska betalningsmottagarna skall kunna begära att ingen sådan skatt tas ut:

a) Ett förfarande som gör det möjligt för den faktiska betalningsmottagaren att uttryckligen bemyndiga betalningsombudet att lämna uppgifter i enlighet med kapitel II. Ett sådant bemyndigande skall omfatta alla räntor som betalningsombudet betalar till den faktiska betalningsmottagaren. I detta fall skall bestämmelserna i artikel 9 vara tillämpliga.

b) Ett förfarande som innebär att källskatt inte tas ut om den faktiska betalningsmottagaren för sitt betalningsombud företer ett intyg som den behöriga myndigheten i den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har skatterättsligt hemvist utfärdat i dennes namn i enlighet med punkt 2.

2. Om den faktiska betalningsmottagaren begär det skall den behöriga myndigheten i den medlemsstat där han har skatterättsligt hemvist utfärda ett intyg som innehåller följande uppgifter:

a) Den faktiska betalningsmottagarens namn, adress och skattenummer eller, om detta saknas, födelsedatum och födelseort.

b) Betalningsombudets namn och adress.

c) Den faktiska betalningsmottagarens kontonummer eller, om sådant saknas, värdepappers identifieringsuppgifter.

Ett sådant intyg skall gälla i högst tre år. Det skall utfärdas till varje faktisk betalningsmottagare som begär det, inom två månader efter en sådan begäran.

Artikel 14

Undanröjande av dubbelbeskattning

1. Den medlemsstat där en faktisk betalningsmottagare har skatterättsligt hemvist skall, i enlighet med punkterna 2 och 3, sörja för att sådan dubbelbeskattning som kan uppstå till följd av den källskatt som avses i artikel 11 undanröjs.

2. Om de räntor som en faktisk betalningsmottagare erhållit har källbeskattats i betalningsombudets medlemsstat skall den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har skatterättsligt hemvist bevilja honom avräkning med det uttagna skattebeloppet, i enlighet med den nationella lagstiftningen. Om det uttagna skattebeloppet överstiger det skattebelopp som skall betalas i enlighet med den nationella lagstiftningen, skall den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har skatterättsligt hemvist återbetala det överskjutande källskattebeloppet till denne.

3. Om ränta som en faktisk betalningsmottagare erhållit beskattats med någon annan typ av källskatt, utöver den källskatt som avses i artikel 11, och om den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har skatterättsligt hemvist beviljar avräkning för denna källskatt i enlighet med den nationella lagstiftningen eller enligt skatteavtal, skall denna källskatt avräknas innan förfarandet enligt punkt 2 tillämpas.

4. Den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har skatterättsligt hemvist får ersätta den avräkning som avses i punkterna 2 och 3 med återbetalning av den källskatt som avses i artikel 11.

Artikel 15

Överlåtbara skuldebrev

1. Under den övergångsperiod som anges i artikel 10, men senast till och med den 31 december 2010, skall inhemska och internationella obligationer och andra överlåtbara skuldebrev som emitterats första gången före den 1 mars 2001 eller för vilka de ursprungliga emissionsprospekten har godkänts före den tidpunkten av de behöriga myndigheterna på det sätt som avses i rådets direktiv 80/390/EEG(7) eller av de ansvariga myndigheterna i tredje land, inte anses vara fordringar enligt artikel 6.1 a, under förutsättning att inga ytterligare emissioner av sådana överlåtbara skuldebrev görs den 1 mars 2002 eller senare. Om den övergångsperiod som anges i artikel 10 emellertid skulle fortsätta efter den 31 december 2010 skall bestämmelserna i denna artikel fortsätta att gälla endast för sådana överlåtbara skuldebrev

- som innehåller gross up-klausuler och klausuler om förtida inlösen, och

- där betalningsombudet enligt definitionen i artikel 4 är etablerat i en medlemsstat som tillämpar den källskatt som anges i artikel 11 och detta betalningsombud betalar ränta eller sörjer för att ränta betalas till förmån för en faktisk betalningsmottagare som har sitt hemvist i en annan medlemsstat.

Om ytterligare emissioner görs den 1 mars 2002 eller senare av ovan nämnda överlåtbara skuldebrev som emitterats av en regering eller ett närstående rättssubjekt som agerar som myndighet eller vars roll erkänns i ett internationellt avtal enligt definitionen i bilagan, skall emissionen i sin helhet, inbegripet den ursprungliga emissionen och eventuella ytterligare emissioner, anses vara en fordran enligt artikel 6.1 a.

Om ytterligare emissioner görs den 1 mars 2002 eller senare av ovan nämnda överlåtbara skuldebrev som emitterats av en emittent som inte omfattas av andra stycket, skall sådana ytterligare emissioner anses vara fordringar enligt artikel 6.1 a.

2. Denna artikel skall dock inte hindra medlemsstaterna från att beskatta inkomster från sådana överlåtbara skuldebrev som avses i punkt 1 i enlighet med den nationella lagstiftningen.

KAPITEL IV ÖVRIGA BESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 16

Andra källskatter

Detta direktiv skall inte hindra medlemsstaterna från att ta ut andra typer av källskatt än den som avses i artikel 11 i enlighet med sina nationella bestämmelser eller skatteavtal.

Artikel 17

Införlivande

1. Medlemsstaterna skall före den 1 januari 2004 anta och offentliggöra de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

2. Medlemsstaterna skall tillämpa dessa bestämmelser från och med den 1 januari 2005 under förutsättning att

i) Schweiziska edsförbundet, Furstendömet Lichtenstein, Republiken San Marino, Furstendömet Monaco och Furstendömet Andorra från och med samma tidpunkt tillämpar åtgärder likvärdiga med de som finns i detta direktiv i enlighet med de avtal som de ingått med Europeiska gemenskapen, enligt enhälliga beslut av rådet, och

ii) alla avtal eller andra arrangemang är klara, i vilka det föreskrivs att alla berörda beroende eller associerade territorier (Kanalöarna, Isle of Man och de beroende eller associerade territorierna i Västindien), från och med samma tidpunkt tillämpar automatiskt utbyte av information på samma sätt som föreskrivs i kapitel II i detta direktiv, (eller under den övergångsperiod som anges i artikel 10 tillämpar en källskatt på samma villkor som finns i artiklarna 11 och 12).

3. Rådet skall senast sex månader före den 1 januari 2005 enhälligt besluta om huruvida det villkor som anges i punkt 2 kommer att uppfyllas med avseende på de datum då åtgärderna i fråga skall träda i kraft i de berörda tredje länderna och beroende eller associerade territorierna. Om rådet inte beslutar att villkoret kommer att uppfyllas skall rådet på förslag av kommissionen med enhällighet fastställa en ny tidpunkt för punkt 2.

4. När medlemsstaterna antar de bestämmelser som är nödvändiga för att följa detta direktiv skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

5. Medlemsstaterna skall genast underrätta kommissionen om detta och till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv samt en jämförelsetabell över bestämmelserna i detta direktiv och de nationella bestämmelser som antagits.

Artikel 18

Översyn

Kommissionen skall vart tredje år till rådet överlämna en rapport om tillämpningen av detta direktiv. På grundval av dessa rapporter skall kommissionen vid behov föreslå rådet de ändringar av detta direktiv som behövs för att bättre sörja för en faktisk beskattning av inkomster från sparande och eliminera oönskade snedvridningar av konkurrensen.

Artikel 19

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i Europeiska unionens officiella tidning.

Artikel 20

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Luxemburg den 3 juni 2003.

På rådets vägnar

N. Christodoulakis

Ordförande

(1) EGT C 270 E, 25.9.2001, s. 259.

(2) EUT C 47 E, 27.2.2003, S. 553.

(3) EGT C 48, 21.2.2002, s. 55.

(4) EGT L 375, 31.12.1985, s. 3. Direktivet senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/108/EG (EGT L 41, 13.2.2002, s. 35).

(5) EGT L 336, 27.12.1977, s. 15. Direktivet senast ändrat genom 1994 års anslutningsakt.

(6) EGT L 166, 28.6.1991, s. 77. Direktivet senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/97/EG (EGT L 344, 28.12.2001, s. 76).

(7) EGT L 100, 17.4.1980, s. 1. Direktivet upphävt genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/34/EG (EGT L 184, 6.7.2001, s. 1).

BILAGA

FÖRTECKNING ÖVER NÄRSTÅENDE RÄTTSSUBJEKT SOM AVSES I ARTIKEL 15

I enlighet med artikel 15 kommer följande organ att anses vara "ett närstående rättssubjekt som agerar som myndighet eller vars roll erkänns i ett internationellt avtal":

- Organ inom Europeiska unionen:

>Plats för tabell>

- Internationella organ:

Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling

Europeiska investeringsbanken

Asiatiska utvecklingsbanken

Afrikanska utvecklingsbanken

Världsbanken/IBRD/IMF

Internationella finansieringsbolaget

Interamerikanska utvecklingsbanken

Europarådets social- och utvecklingsfond

Euratom

Europeiska gemenskapen

Andiska utvecklingsorganisationen (ADC)

Eurofima

Europeiska kol- och stålgemenskapen

Nordiska investeringsbanken

Karibiska utvecklingsbanken

Bestämmelserna i artikel 15 påverkar inte tillämpningen av några internationella åtaganden som medlemsstaterna kan ha ingått när det gäller ovan nämnda internationella organ.

- Organ i tredje land:

De organ som uppfyller följande kriterier:

1. Organet anses klart och tydligt vara ett offentligt organ i enlighet med nationella kriterier.
2. Ett sådant offentligt organ är en icke-marknadsproducent som förvaltar och finansierar ett antal verksamheter, som huvudsakligen tillhandahåller icke-marknadsförda varor och tjänster, för det allmännas bästa och som faktiskt kontrolleras av en allmän styrelseform.
3. Ett sådant offentligt organ är en stor och regelbunden emittent av skuldebrev.
4. Den berörda staten kan säkerställa att ett sådant offentligt organ inte kommer att verkställa förtida inlösen vid fall av s.k. gross-up klausuler.

Bilaga 2: Företag och subjekt i sparandedirektivets artikel 6.1 c och 6.1 d

- Fondföretag som auktoriserats i enlighet med direktiv 85/611/EEG,
- Subjekt som utnyttjar den rättighet som anges i artikel 4.3, och
- Företag för kollektiva investeringar etablerade utanför det territorium som avses i artikel 7.